

AS474 II

DZIS

W numerze między innymi :

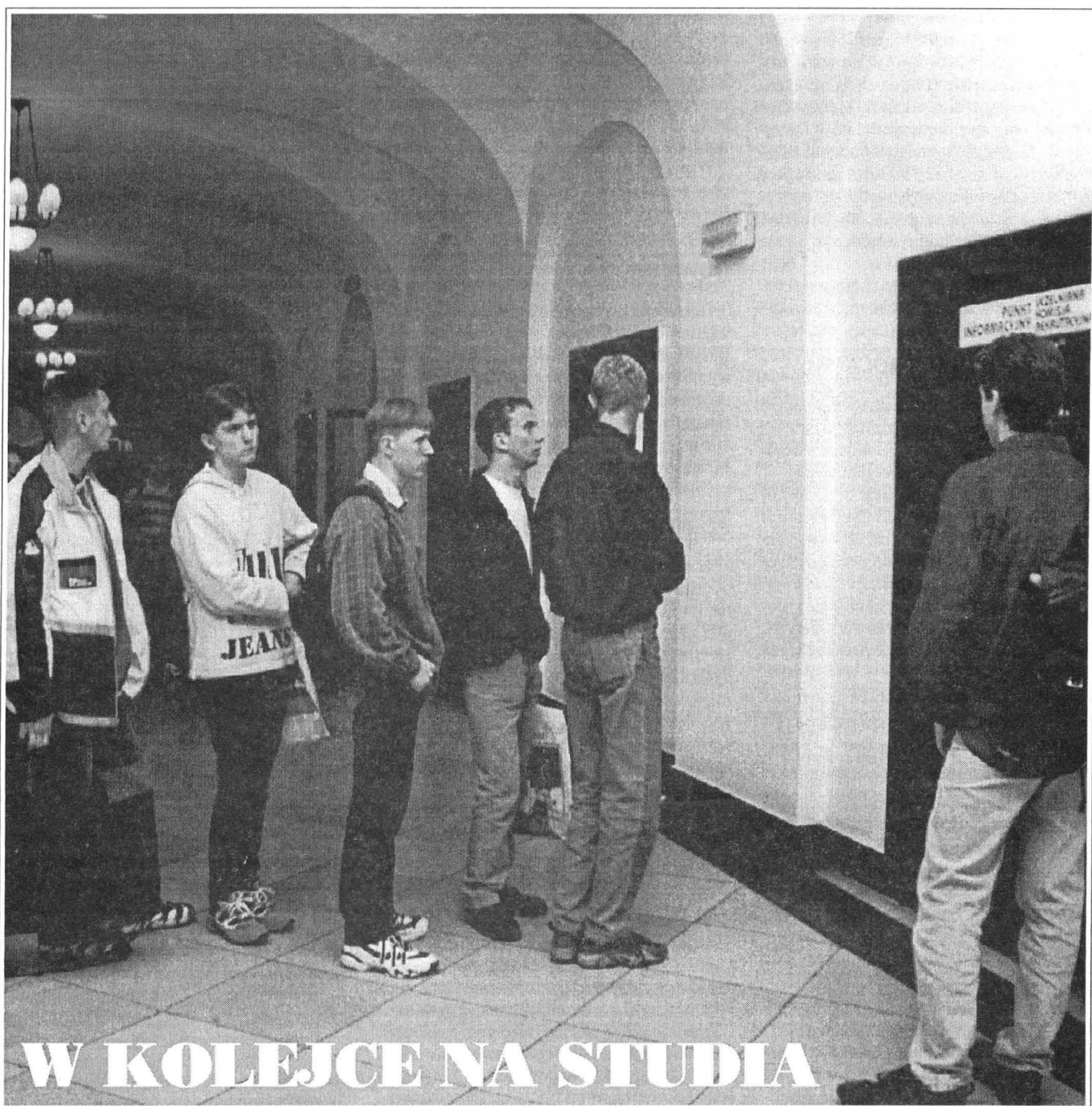
☐ <i>Profesor Andrzej Jellonek – 90. urodziny s. 3</i>	☐ <i>Spotkanie z Janem Pawłem II s. 8-9</i>
☐ <i>Kłopoty na drodze do Europy s. 4</i>	☐ <i>Rektorzy powołali KRASP s. 12</i>
☐ <i>Final gry o Paryż rozstrzygnięty s. 6</i>	☐ <i>Narady budowlańców s. 11</i>

Przyzmat

Pismo informacyjne Politechniki Wrocławskiej

Nr 95

16-30 czerwca 1997

W KOLEJCE NA STUDIA

R O Z M A I T O Ś C I

SPÓR O CZYNSZ

Konwent Uczelniany Samorządu studenckiego wystąpił do władz Uczelni z żądaniem uchylecia decyzji o przeznaczeniu dochodów z najmu obiektu T-5 „Kwadrat” po byłej stołówce studenckiej. W poprzednim okresie uzyskane pieniądze były przeznaczane na fundusz pomocy materialnej studentów. Władze rektorskie uznały jednak, że należy przeznaczyć je na fundusz dydaktyczny, który rośnie wolniej. Zdaniem władz Uczelni protest studencki jest bezzasadny.

RÓWNI I RÓWNIJSI

Jak informują władze Uczelni, doszło do ciekawego rozdziału dóbr w domach studenckich. Spośród 10 nowych kompletów mebli dla T-19 aż trzy znalazły się w pokojach zamieszkałych przez członków Zarządu Konwentu Uczelnianego Samorządu Studenckiego: J. Bąbki, T. Bukowskiego i A. Uhornickiego. Pokoje te zostały też szczególnie dobrze wyposażone w nowe fotele i łodówki. Decyzję o takim właśnie rozdziale podjął... Samorząd Studencki.

Podobnie solidnie wyposażony został też pokój byłego przewodniczącego P. Świątkowskiego w DS T-15.

ZABLOKOWANY REGULAMIN

Pojawiły się kłopoty z zatwierdzeniem regulaminu przyznawania pracownikom PWr świadczeń z Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych na cele mieszkaniowe.

Jak poinformowały nas władze Uczelni, wiąże się to z protestem KZ „Solidarności '80”. Mimo uczestnictwa przedstawiciela „Solidarności '80” (w osobie pani inż. Weroniki Falikowskiej) w dyskusji zamykającej uzgodnienia na temat regulaminu i niezgłoszeniu żadnych zastrzeżeń do poprawek wnoszonych do obowiązującego dotychczas regulaminu.

Zgłoszony obecnie przez KZ „Solidarności '80” protest dotyczy spraw, których szczegółowe rozwiązanie jest w gestii Uczelni lub też wynika z nieporozumienia i błędnej interpretacji prawa. Główny punkt sporu dotyczy ograniczenia prawa do korzystania z funduszu dla osób z krótkim stażem pracy.

KZ „Solidarności '80” grozi Uczelni, że zajmą się tą sprawą „stosowne organy nadzoru”.

TRUDNE ZAMÓWIENIA

W wyniku decyzji Trybunału Konstytucyjnego uczelnie muszą się poddać w bezwzględny sposób rygorom Ustawy o zamówieniach publicznych. Nie będzie obecnie możliwe odstępowanie od przetargu.

Skutkiem będzie zapewne wydłużenie cykli inwestycyjnych, remontów, zamówień na usługi, gdyż niezbędne będzie przeprowadzenie procedur przetargowych. Można też podejrzewać, że zmiany spowodują zwiększenie administracji centralnej Uczelni, gdyż poszczególne jednostki organizacyjne mogą potrzebować fachowego wsparcia..

Szczegóły zostaną zawarte w przygotowywanych uregulowaniach dotyczących przetargów na Uczelni.

KASY SKOK

W najbliższym czasie Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo-Kredytowa Dolnego Śląska przeprowadzi akcję informacyjną o rodzajach i zakresie oferty finansowej. Będą to tablice i druki na terenie Uczelni.

Od odpowiedzialności za porządkową stronę prowadzonej akcji podjęła się KZ „Solidarności”.

W przyszłości, jeśli pracownicy wyrażą chęć przystąpienia do SKOKu, będzie możliwość realizowania przez Kwesturę PWr potraczeń należności dla kasy.

NOWA DROGA

O odbyło się spotkanie przedstawicieli władz Uczelni, Zakładu Usług Socjalnych i PPPWr z wójtem i członkiem zarządu gminy Olszyna w sprawie budowy drogi do ośrodka kolonijnego PWr w Zapuszcu. Przewiduje się, że ta inwestycja będzie współfinansowana przez dysponentów ZFSS. Mamy nadzieję, że poprawi to warunki korzystania z ośrodka.

PORTUGALIA – POLSKA

W murach Politechniki Wrocławskiej przebywała 9 czerwca delegacja z Portugalii: rektor, prorektor i dwóch profesorów z politechniki z miasta Covilhã. Towarzyszył im pracujący od kilku lat w Portugalii polski pracownik naukowy prof. Kowalczyk. Delegacja zwiedza różne polskie uczelnie techniczne. We Wrocławiu przyjrzała się bliżej działalności Wydziału Mechanicznego i Budownictwa LiW. Ponadto goście zwiedzili Aulę Leopoldinę i Panoramę Raclawicką.

Była to rewizyta po odbytej w maju br. wizycie polskiej grupy rektorów w Portugalii.

MEN O SPRAWACH DYDAKTYKI

W dniach 5 i 6 czerwca odbyła się w Wólce Milanowskiej koło Kielc narada przedstawicieli działów nauczania uczelni podległych MEN z przedstawicielami resortu.

Obecni byli: dyrektor Departamentu Nauki i Szkolnictwa Wyższego dr Józef Lepiech, dyrektor biura kształcenia zagranicznego dr Bogusław Szymański i doradca Ministra Edukacji Narodowej ds. rekrutacji Krystyna Krawczyk.

• Przedstawiono założenia nowego systemu matur, który zakłada porównywalność wyników egzaminu dojrzałości w skali kraju. Omówiono ustawę o wyższym szkolnictwie zawodowym, która aktualnie jest przedmiotem końcowych prac sejmiku.

• Poinformowano, że trwają prace nad nowelizacją Ustawy o szkolnictwie wyższym, jest to jednak kwestia kilku lat. Znowelizowana ustawa ma umożliwić tworzenie filii, przywróci stanowisko docenta, a być może wprowadzi też stanowisko kanclerza, czyli osoby zarządzającej organizacją pracy uczelni w sposób nie związany kadencjami.

• W momencie uchwalenia nowej ustawy o szkolnictwie wyższym w jej skład powinna wejść uchwalana obecnie ustawa o wyższych szkołach zawodowych jako jej integralna część.

• Poruszono temat minimów programowych. Przedstawione zalecenia dotyczyło głównie prowadzonej dokumentacji.

• W pozornie mało istotnej, lecz stwarzającej uczelniom kłopoty przy rekrutacji sprawie składania przez kandydatów duplikatów w miejsce oryginałów świadectw maturalnych stwierdzono, że duplikaty muszą być honorowane jako pełnowartościowe dokumenty.

• Zapowiedziano zwiększenie nakładów na inwestycje w szkolnictwie wyższym.

• Potwierdzono, że liczba studentów zaocznych nie może przekraczać połowy liczby studentów stacjonarnych.

MIESZKANIA ZAKŁADOWE

Ponad miesiąc temu przygotowany został projekt zarządzenia w sprawie sprzedaży mieszkań zakładowych. Ponieważ jednak Uczelnia jest przedmiotem nieustannej troskliwej uwagi instytucji kontrolnych, postanowiono skonsultować ostateczną formę dokumentu z radcami prawnymi. *Można oczekiwać, że już niedługo sprawa znajdzie się na etapie realizacji* – powiedział Prorektor ds. Ogólnych dr Ludomir Jankowski.. Przypominamy, że stroną, która będzie występowała z inicjatywą sprzedaży będzie Zespół ds. Hoteli i Mieszkań, zatem nie należy niepotrzebnie występować z wnioskami o zgodę na nabycie.

WAKACYJNE ODCHUDZANIE

Zakład Usług Socjalnych informuje wszystkich zainteresowanych żywieniem się podczas wakacji na Politechnice Wrocławskiej, że **stołówka pracownicza nieczynna będzie od 16.07 do 14.09 br.** Działalność po przerwie wakacyjnej wznowi 15.09.97r.

W lipcu czynne będą następujące kluby pracownicze:

klub A-1,
klub C-3 – do 25.07.,
klub C-7, klub ZRB.

W sierpniu dyżuruwać będzie klub A-1/S („studencki”).

90-lecie urodzin

Profesor Andrzej Jellonek

Optymistycznym rysem naszej epoki, piętnowanej często za materializm, jest fakt, że wybiera ona swych bohaterów spośród jednostek, których cele leżą wyłącznie w sferze intelektu i ducha.

Albert Einstein (1921)

Dziewięćdziesiąta rocznica urodzin Andrzeja Jellonka, profesora zwyczajnego i doktora *honoris causa* Politechniki Wrocławskiej, wychowanka Politechniki Lwowskiej uświadamia nam, że trwa epoka tych posiwiąłych profesorów, których życie osobiste i zawodowe przypadło na wyjątkowo burzliwe czasy: dwie wojny światowe, odrodzenie się polskiej niepodległości i jej czwarty rozbiór. Te realia życia prof. Andrzeja Jellonka tłumaczą nam niełatwy *status quo* Polaków tego pokolenia.

Andrzej Jellonek urodził się 31 lipca 1907 r. w Krakowie. Studia wyższe ukończył na Wydziale Elektrycznym Politechniki Lwowskiej w 1931 r. Jako student rozpoczął pracę zawodową na Politechnice Lwowskiej i większość swego życia zawodowego pracował na wyższych uczelniach technicznych. Początek jego studiów przypadła na koniec ery maszyny parowej oraz rozwój silników spalinowych i elektryczności. Studia ukończył z tytułem inżyniera elektro-mechanika. Stopień doktora nauk technicznych uzyskał w 1941 r. w Politechnice Warszawskiej za pracę „*Zachowanie się oporników niedrutowych przy wielkiej częstotliwości*”. Tytuł profesora nadzwyczajnego przyznano mu w 1946 r., zaś profesora zwyczajnego w 1962

r. W latach 1952 do 1954 oraz 1959 do 1961 był prorektorem Politechniki Wrocławskiej d.s. nauki. Doktoratem *honoris causa* wyróżniono prof. A. Jellonka w 1981 r. Odszedł na emeryturę w 1977 r. jako profesor metrologii elektrycznej.

Technika w okresie życia prof. A. Jellonka rozszerzyła się ogromnie, ale równocześnie podzieliła na wiele wąskich specjalności. On wybrał metrologię - naukę o miarach i mierzeniu, której zastosowanie znane było od bardzo dawna, gdy stanowiło podstawę rachunków międzyludzkich. Prof. A. Jellonek miał świadomość tego, że miernictwo było tak dawno znane i stosowane, i tak wrosło w powszednie życie ludzi, stąd nie widziano potrzeby tworzenia nadbudowy teoretycznej i rozwiązywania problemów podstawowych. Widział on połączenie tej wielopokoleniowej wiedzy empirycznej miernictwa z nowo rozwijanymi badaniami podstawowymi szeroko rozumianej metrologii dając tym samym tematykę naukową do zdobywania stopni i tytułów naukowych dla młodszego pokolenia w czym prof. A. Jellonek upatruje zawsze pokoleniową zmianę, przeskok.

Z metrologią związał się od chwili rozpoczęcia pracy zawodowej na Politechnice Lwowskiej, kiedy to zainteresowania swoje skierował na oscyloskop katodowy jako przyrząd pomiarowy. Z tej tematyki pochodzą jego pierwsze publikacje z 1933 i 1934 roku w *Przeglądzie Radiotechnicznym*. Jego intuicja, obszerna dogłębna wiedza i w sposób benedyktyński aktualizowana raz obrana przez siebie dziedzina wiedzy umożliwia prof. A. Jellonkowi wyszukiwanie coraz to nowych wątków, które należałoby rozwiązać, aby zrobić kolejny krok do przodu.

Po mianowaniu profesorem w 1946 r., kieruje Katedrą Radiotechniki, którą przekształca w 1953 r. na jedyną w Polsce Katedrę Miernictwa Elektronicznego. Już w 1954 r. prof. Andrzej Jellonek jako współautor publikuje artykuł pt. „*Przyrządy pomiarowe bez błędów subiektywnych*” jako pierwszą w kraju publikację z zakresu miernictwa cyfrowego. W jego dorobku naukowym wiele pozycji wyprzedza, a niekiedy przewyższa poziom prac licznych ośrodków naukowych w świecie. Wizytówką prac prowadzonych pod kierunkiem prof. A. Jellonka jest podręcznik „*Miernictwo radiotechniczne*”, który stał się również elementem promującym ośrodek wrocławskiej szkoły miernictwa elektronicznego do rangi jednej z wiodących jednostek w dziedzinie metrologii w kraju. Na czterech kolejnych wydaniach tej książki wychowało się kilka pokoleń elektroników.

Potwierdzeniem prymatu w dziedzinie metrologii elektronicznej ośrodka stworzonego we Wrocławiu na Politechnice Wrocławskiej przez prof. Andrzeja Jellonka jest liczba wypromowanych przez Niego doktorantów. Było ich ponad 40 i w przeważającej większości byli i są oni już obec-

nie profesorami, a wśród nich takie osobowości jak nieżyjący już: prof. M. Suski, prof. T. Tomankiewicz, prof. Z. Karkowski.

Ogromny wpływ na środowisko i rozwój poszczególnych osób ma liczba zawsze chętnie i zycielwie wykonanych wnikliwych recenzji, konsultacji i indywidualnych porad.

Profesor Andrzej Jellonek widział społeczną potrzebę stworzenia naukowo-dydaktycznego ośrodka w dziedzinie metrologii. To właśnie według Jego koncepcji zostaje powołany w 1968 r. we Wrocławiu Instytut Metrologii Elektrycznej na Politechnice Wrocławskiej, którym kierował do przejścia na emeryturę w 1977 roku.

Przez działalność naukową jak i całość działalności organizacyjnej prof. A. Jellonka przewija się wątek humanistyczny. Wychowany jest na utworach Młodej Polski i echach postromantycznych. Ma on świadomość faktu, że przez opóźnienia wojenne i postkomunistyczne Polacy nie zawsze potrafią nadążyć za światowym rozwojem technicznym, a zauroczeni tracą ciągłość we własnej, tradycyjnej kulturze i to zarówno technicznej, jak i humanistycznej. Ciągłe podkreśla, że kadra nauczająca i wychowująca na uczelniach jest odpowiedzialna za stan i przyszłość techniki polskiej, ale i za rozwój i odrębność polskiej kultury. W licznych dyskusjach z najmłodszymi swoimi wychowankami, w których to właśnie upatruje możliwość realizacji pokoleniowego przeskoku często podkreśla myśl, że istotnym zmianom merytorycznym kształcenia powinny towarzyszyć odpowiednio zmiany organizacyjne w uczelniach.

W dyskusjach tych dominującym zagadnieniem jest sprawa podmiotowości, którą wypracowuje się wszędzie, w różnych miejscach pracy. Uczelnia, miejsce pracy poznawcze, działająca wedle wielorakiej metodologii jest tym szczególnie miejscem ugruntowania własnej podmiotowości. Tej podmiotowości prof. A. Jellonek służy, służyć powinien każdy, bowiem wymóg wolności środowiska akademickiego to określa. Ta autonomia uczelni to wyraz prawdy poznawanej i przekazywanej, to organiczny warunek podmiotowości całej społeczności, dla której Uczelnia spełnia swoje zadanie.

Odcinek pracy jaki sobie wybrał przyjeżdżając do Wrocławia w 1945 roku to Politechnika. Często powtarza, że rozwój uczelni i każdego jej uczestka zależy przede wszystkim od ludzi. Uważa, że rozwój polskiej nauki rodzi się na najniższych jej szczeblach organizacyjnych — katedrach, które należy rozwijać i w nich zatrudniać, kształcić oraz wychowywać odpowiednich pracowników.

Obecnie prof. Andrzej Jellonek jest honorowym członkiem Zakładu Fizycznych Podstaw Pomiaru w Instytucie Metrologii Elektrycznej Politechniki Wrocławskiej, któremu przekazuje doświadczenie zdobyte w wieloletniej pracy na wyższych uczelniach.

Janusz Mroczka

Kłopoty na drodze do Europy

Polichlorowane bifenyle

*Za trzydzieści parę lat
– jak dobrze pójdzie –
Pozostanie ciemny ślad na białym murze,
Kondensatory, transformatory,
Parę bakterii w głębi mórz.
Nie policzy nikt, że już
rok dwutysięczny.*

(prawie Pietrzak)

Trochę historii

Polichlorowane bifenyle pojawiły się w latach dwudziestych w USA. Miały zastąpić oleje mineralne stosowane dotychczas w transformatorach, kondensatorach i wielu innych urządzeniach. Charakteryzowały się bardzo dobrymi właściwościami użytkowymi, toteż ich produkcja rosła. W latach sześćdziesiątych produkowano ich już około 100 ton rocznie. Niestety, wkrótce się okazało, że związki z tej grupy są rakotwórcze, trudno biodegradowalne, a przy próbach ich niszczenia przez spalanie powstawały również bardzo szkodliwe dioksyny i furany. Od 1972 roku produkcja tych związków jest w krajach zachodnich zakazana, ale kondensatory i transformatory to urządzenia, które mogą działać przez wiele lat. Zatem problem nie zniknie szybko. Wydano liczne dyrektywy i przepisy wykonawcze ograniczające niekontrolowane składowanie i przeróbkę tych substancji. Olej mineralny, który zawiera zaledwie 50 ppm związków PCB jest uznawany za odpad, którego dekontaminację prowadzi się pod nadzorem.

Sytuacja Polski była odmienna, ponieważ związki PCB docierały tu nieco wolniej i w mniejszych ilościach. Ale w ostatnich latach, na skutek otwarcia granic, zdarzało się, że zachodnie firmy kierowały transporty swoich zużytych materiałów do Polski. Było to tańsze niż wysyłanie ich do specjalistycznych placówek niszczących odpady. (Koszt utylizacji 1 tony odpadów ze związkami PCB wynosi 5 do 10 tys. DM) Wykorzystywano fakt, że Polska nie ma zdokumentowanych zasobów PCB, a świadomość ludzka co do szkodliwości tego i wielu związków chemicznych jest znikoma. Wraz z włączeniem się Polski w struktury europejskie sytuacja ta musi się zmienić. Będziemy musieli honorować konwencje nakazujące wyeliminowanie urządzeń elektrotechnicznych zawierających związki PCB do roku 2010.

W Polsce przepisy wprowadziły pojęcie „niebezpiecznych odpadów” w 1993 roku, brak jednak bezpośrednich dyrektyw regulujących w praktyce działania użytkowników niebezpiecznych substancji.

Państwo polskie zobowiązało się do działań na rzecz usuwania związków PCB w wyniku podpisania Porozumienia Helsińskiego ds. Rozwoju Morza Bałtyckiego. Krokiem w kierunku realizacji podjętych zobowiązań był konkurs na grant zamawiany zgłoszony do KBN przez ówczesne Ministerstwo Przemysłu i Handlu. Konkurs ten wygrał zespół z Instytutu Chemii i Technologii Nafty i Węgla: prof. Marian Rutkowski, dr inż. Elżbieta Beran, dr inż. Stanisław Gryglewicz i dr inż. Marek Stolarski.

Próby zmian

Od 1987 roku profesor Marian Rutkowski wraz z zespołem prowadzi prace badawcze, konsulta-

cyjne i doradcze z dziedziny dekontaminacji skażonych olejów mineralnych. Wyniki badań mówiły o masowości występowania materiałów szkodliwych dla środowiska, toteż profesor Rutkowski stwierdził potrzebę opracowania i wdrożenia krajowego systemu przeciwdziałania.

W maju 1995 roku udało się nawiązać współpracę z Biurem Poselskim Radosława Gawlika, wiceprzewodniczącego Komisji Sejmowej ds. Ochrony Środowiska, Zasobów Naturalnych i Leśnictwa. Wtedy też rozpoczęto prace w ramach grantu zamawianego z Ministerstwa Przemysłu i Handlu (projekt badawczy PBZ-26/05), „Opracowanie systemu przeciwdziałania skażeniu środowiska naturalnego w Polsce związkami polichlorobifenylu (PCB)”, którego koordynatorem i wykonawcą został zespół badawczy Instytutu Chemii i Technologii Nafty i Węgla PWr pod kierunkiem prof. dr hab. inż. Mariana Rutkowskiego. Obecnie, po dwóch latach prac, realizacja weszła w etap końcowy. Przygotowywane jest sprawozdanie z dokonań zespołu badawczego. Nie znaczy to jednak, że problem trujących związków PCB został usunięty.

Pierwszym, niezbędnym etapem było zinventaryzowanie urządzeń, w których znajdują się związki PCB. Przeprowadzono dotąd badania w południowo-zachodniej części kraju. Z odpowiedzi na ankiety kierowane do przedsiębiorstw uży-

Rys. T. Beran

skano informację niepełną (ok. 3/4 pytanym odpowiedziało) i nie do końca pewną. Jednak wiadomo już o 24 tysiącach transformatorów z 25 tysiącami ton i 69 transformatorów z 85 tonami oleju. (Już tylko ta ostatnia objętość wystarczylaby teoretycznie do skażenia 1.700 tys. ton oleju mineralnego!) Rzeczywiste wielkości mogą być większe od deklarowanych.

Profesor Marian Rutkowski ocenia, że w Polsce znajduje się 200 do 300 tysięcy kondensatorów ze związkami PCB oraz transformatory i inne urządzenia, które wymagają przeprowadzenia dekontaminacji. Część kondensatorów jest nie sprawna i oczekuje na złomowanie. Jeżeli uwzględnimy, że koszt dekontaminacji przeciętnego kondensatora wynosi blisko 100 DM, koszt prac wynosi miliony marek.

Skala problemu wymaga zdecydowanego i szybkiego podjęcia działań. Należałoby przeprowadzić staranną analizę techniczno-ekonomiczną kosztów dekontaminacji i zdecydować się na podjęcie prac metodami krajowymi lub zlecenie zadań specjalistycznym firmom zagranicznym. W wypadku ograniczonej skali problemu może okazać się opłacalna współpraca z zagranicą. Tak postąpiła Słowacja korzystająca z firm fińskich.

Polska rozważa jednak własne próby niszcze-

nia szkodliwych związków.

Na Zachodzie stosowane jest wysokotemperaturowe spalanie (w temperaturze 1200 do 1500 K), które prowadzi do rozpadu szkodliwych związków, jednakże pojawiają się opinie, że nie chroni to przed rekombinacją rozłożonego związku w czasie oziębiania produktów rozkładu. Stąd niezbędne jest bardzo staranne kontrolowanie procesu. Dlatego też preferowane są obecnie metody redukcyjne (amerykańsko-kanadyjskiej firmy Eko-Logic) i degradacji metalicznym sodem (metoda Degussa). Rozpatruje się eksperymentalnie wiele innych metod, np. destrukcję w promieniach g, biodegradację i hydrolizę NaBH_4 .

Instytut Chemii i Technologii Nafty i Węgla PWr zbadał z powodzeniem metodę uwodornienia dwufuryli w obecności katalizatora heterogennej Ni-Mo lub Co-Mo przy podwyższonej temperaturze i ciśnieniu wodoru.

Profesor Rutkowski zwraca uwagę, że dla ostatecznego rozwiązania problemu nie wystarczy dorywcze badania. Trzeba podjąć systematyczne działania zarówno techniczne jak prawno-administracyjne. Do pierwszej grupy zalicza on szeroką akcję edukacyjną uświadamiającą społeczeństwu, a zwłaszcza użytkownikom niebezpiecznych kondensatorów i transformatorów znaczenie problemu, inwentaryzacje czynnych i zepsutych urządzeń zawierających PCB, zorganizowanie systemu selektywnej zbiórki PCB i opracowanie systemu degradacji.

Działania prawno-administracyjne to przede wszystkim wprowadzenie ustawy o odpadach, która zakazałaby nielegalnego pozbywania się PCB i mieszania ich z innymi substancjami, wprowadzenie systemu ewidencji odpowiadającego międzynarodowym konwencjom i kontrolę pracodawanych urządzeń (olejów) na zawartość PCB.

Przyszłość

Zespół profesora Rutkowskiego w oparciu o analizę sytuacji wystąpił ponad rok temu (w czerwcu 1996 r.) do Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej o wsparcie finansowe zespołu Politechniki Wrocławskiej w działalności związanej z przeciwdziałaniem skażeniu środowiska naturalnego w Polsce przez chlorowane bifenyle. Nie uzyskał jednak żadnej odpowiedzi. Tymczasem wiele przedsiębiorstw zwraca się do prof. Rutkowskiego z prośbą o pomoc w usuwaniu niebezpiecznych związków. Zespół nie ma oczywiście takich możliwości. Nie może zbierać ciekających, wycofanych urządzeń z PCB. Nie może prowadzić dekontaminacji.

Być może inspiracją do dalszych, skutecznych działań będzie zorganizowane przez prezydium Komisji Ochrony Środowiska, Zasobów Naturalnych i Leśnictwa i Biuro Studiów i Analiz Kancelarii Sejmu seminarium „Gospodarka odpadami niebezpiecznymi”, które odbyło się w Sejmie w końcu maja. Jednym z uczestników był też profesor Marian Rutkowski, który przy tej okazji jeszcze raz podkreślił konieczność wdrażania międzynarodowych ustaleń zakazujących stosowania polichlorowanych bifenylu. Celem konferencji było przedstawienie aktualnej informacji na temat gospodarki odpadami niebezpiecznymi w Polsce i polityki ekologicznej państwa, prezentacja nowych rozwiązań dotyczących utylizacji i unieszkodliwiania odpadów niebezpiecznych, porównanie z rozwiązaniami europejskimi i sformułowanie wniosków przydatnych w kształtowaniu długoterminowych priorytetów polityki ekologicznej.

(mk)

Centra kształcenia ustawicznego w Unii Europejskiej

Kształceni inaczej

Ośmioro przedstawicieli trzech polskich politechnik: Wrocławskiej, Gdańskiej i Poznańskiej odbyło w krajach Unii Europejskiej cykl szkoleń na temat działalności centrów kształcenia ustawicznego.

Koordinatorem prac realizowanych w ramach programu TEMPUS jest Politechnika Poznańska, która dopiero zamierza stworzyć tego typu placówkę.

Politechnika Wroclawska była reprezentowana przez panią mgr Hannę Helman, kierowniczkę Działu Nauczania i panią mgr Małgorzatę Stawską kierującą od kilku miesięcy naszym Centrum Kształcenia Ustawicznego.

Pierwszy etap szkolenia miał miejsce od 14 marca do 10 kwietnia br na Université d'Artois IUT Bethune koło Lille (północna Francja). Rejon ten doświadczył trudności społecznych wynikających z konieczności zamykania kopalń. Doceniono wtedy korzyści uzyskiwane dzięki przekwalifikowywaniu licznych kadr pracowników przemysłowych o różnym poziomie wykształcenia. Tworzono centra edukacyjne nie tylko przy uniwersytetach, ale także (może nawet zwłaszcza) poza nimi: przy bibliotekach, w starych budynkach pokopalnianych i pofabrycznych. Do prowadzenia zajęć zatrudniano się kadrę uniwersytecką. System szkoleń umożliwia zdobycie różnorodnych kwalifikacji: od uprawnień spawacza po dyplom uniwersytecki firmowany przez jeden z uniwersytetów. Nie bez znaczenia dla rozwoju alternatywnych metod edukacji jest fakt, że francuskie przedsiębiorstwa muszą przeznaczać na centra edukacyjne 1,5% swojego funduszu płac! Są to kwoty porównywalne z budżetem całego szkolnictwa wyższego w Polsce.

W trakcie szkolenia uczestnicy zapoznali się ze strukturą różnych instytucji edukacyjnych oraz z organizacją studiów zarówno dziennych jak wieczorowych i zaoczných. Omówiono różnego typu dyplomy oferowane przez te instytucje i kwestie ich równoważności. Wiele uwagi poświęcono sposobom finansowania kształcenia na różnych poziomach i powiązaniom prezentowanych placówek edukacyjnych z klasycznymi uniwersytetami i centrami edukacji. Wśród poruszanych problemów znalazło się też zagadnienie punktów kredytowych.

Uczestnicy szkolenia zwiedzili:

- Conservatoire National des Arts et Metiers – szkołę wywodzącą się z tradycji rzemiosła artystycznego,

- Bibliotheque Departamentale de Pret du Pas de Calais – ośrodek kształcenia zorgani-

zowany wokół biblioteki publicznej,

- Ateliers Collectifs de la Métallurgie oraz Française de Mécanique – specjalistyczne centra, które w swoich pięciu placówkach rozrzuconych w regionie Pas de Calais prowadzą specjalistyczne kursy zawodowe i wydają dyplomy z mechaniki, metalurgii, informatyki przemysłowej i zarządzania,

- Service Interconsulaire Artois Douaisis d'Education Permanente oraz Chambre de Commerce et d'Industrie Arras Bethune Douai Lens – centrum prowadzące krótsze i dłuższe kursy z tak różnorodnych dziedzin jak spawanie, kursy sekretarskie i logistyka; niektóre z nich dają dyplom wspólny (SIAD-DEP+ Uniwersytet w Lille),

- Uniwersytet Lille I – klasyczną uczelnię oferującą również studia typu Mastere (jako wydzielony etap kształcenia, np. po uzyskaniu stopnia inżyniera),

- NORELEC - Bethune – przykład ośrodka, który jest zlokalizowany w miejscu nieczynnej kopalni; jej byli pracownicy (i nie tylko) mogą w znanym sobie miejscu korzystać z możliwości przekwalifikowania się.

W drugiej części szkolenia jego uczestnicy rozjechali się do różnych ośrodków celem poznania innych istniejących w Unii Europejskiej rozwiązań.

Pani mgr Hanna Helman przebywała dzięki temu od 11 kwietnia do 9 maja w Barcelonie. Zwiedziła 6 ośrodków kształcenia w Katalonii. Miała też okazję brać udział w Saló de l'Ensenyament – targach edukacyjnych o zasięgu europejskim, które odbyły się w Barcelonie od 24 do 27 kwietnia.

Hiszpańskie instytucje zajmujące się ustawicznym kształceniem są zlokalizowane przy uniwersytetach, ale nie jako ich integralna część – raczej jako rodzaj fundacji lub placówki wydzielone. Universitat de Barcelona jest bardzo dużą uczelnią – liczy około 70 tysięcy studentów.

Mgr Hanna Helman zapoznała się m.in. z jednostkami organizacyjnymi zajmującymi się kształceniem różnego typu działającymi przy Universitat Politècnica de Catalunya (Politechnika Katalońska), Universitat de Barcelona, Universitat Autònoma de Barcelona, Fundació Politècnica de Catalunya, Institut Català de Tecnologia, Fundació Continuada les Heures (przy Uniwersytecie Barcelońskim) i Universitat Pompeu Fabra.

Wnioski, jakie nasuwają się po zapoznaniu z europejskim systemem kształcenia ustawicznego, muszą w dużym stopniu odnosić się do spraw finansowych. Tamtejszy rozwój edukacji wynika z licznych źródeł finansowania, dzięki którym można przedstawić bogatą i atrakcyjną ofertę kursów. Istniejące rozwiązania podatkowe również sprzyjają działaniu tego systemu.

Ponadto warto dostrzec zdywersyfikowanie zachodnich systemów edukacyjnych oraz różnice między nimi a rozwiązaniami przy-

jętymi w Polsce. Tamtejsze kształcenie charakteryzuje dużo większa różnorodność i elastyczność. O wiele mniej osób zdobywa tytuł magistra. Np. studenci francuscy przystępują do zdobywania stopnia doktora najczęściej z pominięciem magisterium, po uzyskaniu tytułu zawodowego inżyniera.

Wynika z tego, że nie ma możliwości ani potrzeby bezpośredniego przenoszenia rozwiązań zachodnich na nasz grunt, ale trzeba starannie rozpoznawać i starać się wprowadzać mechanizmy, które mogą sprzyjać edukacji zarówno młodego jak i starszych pokoleń na potrzeby życia w jednoczącej się Europie. (mk)

Studium Komunikacji i Szkoła Biznesu zakończyły rok akademicki

Rozdanie dyplomów

15 i 16 czerwca zakończyły się kolejne kursy w Studium Komunikacji Społecznej i Szkole Biznesu. W obu uroczystościach, które miały charakter jubileuszy, uczestniczyli goście z USA, którzy przyczynili się do powstania na Politechnice wrocławskiej tych – nietypowych dla uczelni technicznej – kierunków edukacji.

Studium Komunikacji zakończyło w tym roku piątą edycję zajęć, toteż było ono połączone ze zjazdem absolwentów. Poza oczywistą przyjemnością płynącą ze spotkania znajomych absolwenci wykorzystali czas spotkania na dyskusję nad formami działalności Stowarzyszenia Absolwentów. A są wśród nich ludzie wpływowi, jak choćby prezes Izby Paliw Płynnych i rzecznik prasowy KGHM.

Wśród zaproszonych gości byli JM Rektor Andrzej Mulak i rektor poprzedniej kadencji prof. Andrzej Wiszniewski, który wygłosił dla zebranych wykład „Używanie aforyzmów w przemówieniach”. Obecny był też dziekan Wydziału Informatyki i Zarządzania prof. Jerzy Świątek. Z wielką radością powitano przedstawicieli strony amerykańskiej: prof. Scotta Olsona i panią Elżbietę Wasiutyńską kierującą Programem Współpracy Zagranicznej (Center for International Education na Central Connecticut State University).

Polsko-Amerykańska Szkoła Biznesu już po raz dziesiąty rozdała dyplomy swoim absolwentom. Szczególny charakter uroczystości, która odbyła się w budynku Centrum Kształcenia Ustawicznego, nadała obecność amerykańskich gości: dziekana Johna Wrighta reprezentującego JM Rektora CCSU dr Richarda L. Judda i pani Elżbiety Wasiutyńskiej. Obecni byli liczni przedstawiciele Politechniki Wrocławskiej poprzednich i obecnej kadencji, wśród nich także przybyły z USA prof. Zdzisław Kremens.

cd na str.14

Finał gry o Paryż rozstrzygnięty

Już po raz piąty odbył się 24 maja br. w salach audytorijnych Politechniki Wrocławskiej i Instytutu Matematycznego Uniwersytetu Wrocławskiego finał ogólnopolskich trzyetapowych eliminacji do XI Międzynarodowych Mistrzostw Francji w Grach Matematycznych i Logicznych.

Ogółem startowało w tym finale 309 zawodników: 290 w konkursie głównym i 19 w tzw. konkursie równoległym – imprezie towarzyszącej finałowi eliminacji. Większość finalistów stanowili uczniowie szkół podstawowych oraz licealiści – łącznie 252 osoby.

Kategoria CM (34)

1. Krzysztof PAWŁOWSKI	SP nr 7 kl. 4b	Warszawa
2. Andrzej GRZYWOCZ	SP nr 11 kl. 4a	Katowice
3. Krzysztof WOJEWODZIC	SP nr 81 kl. 4b	Wrocław

Kategoria C1 (59)

1. Tomasz STAŃCZAK	SP nr 345 kl. 5	Warszawa
2. Marek HAMERLIK	SP nr 53 kl. 6a	Wrocław
3. Krzysztof CHYLŃSKI	SP nr 101 kl. 6	Łódź

Kategoria C2 (69)

1. Dominik WOJTCZAK	SP nr 18 kl. 8e	Gdynia
2. Wojciech BAŃK	PSP nr 40 kl. 7i	Radom } ex-aequo
3. Mikołaj RYBIŃSKI	SP nr 18 kl. 8e	Zielona Góra

Kategoria L1 (72)

1. Andrzej GAŚIENICA-SAMEK	XIV LO kl. 2b	Warszawa
2. Paweł PADUSIŃSKI	LO kl. 4m	Koszalin
3. Eryk KOPCZYŃSKI	XIV LO kl. 2a	Warszawa

Kategoria L2 (24)

1. Marcin CIURA	Polit. Śl., Wydz. Inf. V r., Gliwice	} ex-aequo
2. Marcin KULCZYCKI	UJ, II r. matem., Kraków	
3. Bartłomiej DYDA	PWr, WPPT I r. Wrocław	

Kategoria GP (25)

1. Jacek GROSEL	inż. bud.	Wrocław
2. Artur SIRY	inż. bud.	Stalowa Wola
3. Arkadiusz KULAWIK	inż. mech.	Będzin } ex-aequo
4. Roman SZYMAŃSKI	inż. ochr. środow.	Tychy

Kategoria HC (7)

1. Rafał SROKA	UWr Mat. i Inf., Vr. Mat. Wrocław
2. Piotr PALIKOWSKI	naucz. matem. w LO Kluczbork
3. Andrzej WABIK	informatyk Wrocław

W konkursie równoległym najlepiej spisali się najmłodsi zawodnicy – Karol Szumiło SP nr 15 kl. 4 (Lublin) i Maciej Kozłowski Szkoła Gimnazjalna kl. 6 (Dzierżoniów). Wśród 22 laureatów znalazło się pięciu Wrocławian.

Należy podkreślić bardzo wysoki poziom umiejętności i nieprzeciętną pomysłowość wielu finalistów, a zwłaszcza zawodników kategorii C1 i C2. I tak na przykład, w kategorii C1 wszystkie zadania rozwiązało 11 zawodników, przy czym laureat I nagrody oddał kartę odpowiedzi w rekordowo krótkim czasie 27 minut (czas trwania testu dla tej kategorii wynosi 120 minut). W kategorii C2 było 13 zawodników którzy rozwiązali wszystkie zadania, przy czym laureat I nagrody oddał kartę po upływie 80 minut (czas trwania testu dla kategorii C2 wynosi 180 minut). Zadania konkursowe były tym razem utrudnione zwłaszcza dla najmłodszych uczestników i wymagały od nich sporej pomysłowości, a czasami nawet tzw. „błysku”. Dlatego ich sukcesy w finale wrocławskim zasługują na szczególne uznanie.

Tegoroczni laureaci i najlepsi finaliści oprócz dyplomów otrzymali wiele wartościowych nagród rzeczowych i książkowych, których fundatorami byli: Prezydent m. Wrocławia (rower), rektor Politechniki Wrocławskiej (2 rowery), Hurtownia Art. Szkolnych i Biurowych „Hasta” we Wrocławiu (2 wysokiej klasy kalkulatory), Wydawnictwo Naukowe PWN (3 encyklopedie, m.in. multimedialna, 3 słowniki, m.in. komputerowy języka polskiego, 3 gry planszowe, kilkanaście książek matematycznych), Wydawnictwa Naukowo- Techniczne (21 szkolnych leksykonów technicznych i kilkanaście książek), Wydawnictwa Szkolne i Pedagogiczne oraz Wydawnictwo Prószyński i S-ka (21 książek matematycznych).

Jak co roku, na finały międzynarodowe XI Mistrzostw w Grach Matematycznych i Logicznych, które odbędą się 29 i 30 sierpnia br w Paryżu na Uniwersytecie Leonardo da Vinci, pojedzie dwunastoosobowa reprezentacja Polski wyłoniona spośród najlepszych laureatów finału wrocławskiego. Członkowie tej reprezenta-

cji wezmą udział w obozie treningowym w okresie 6- 19. 07. 1997 w Bobowicku koło Międzyrzeczy Wlkp.

Wyjazd naszej reprezentacji do Paryża dofinansują m.in. Ambasada Francji w Warszawie i Fundacja Rozwoju Matematyki Polskiej, a koszt obozu treningowego pokryje spodziewana dotacja Fundacji im. Stefana Batorego. Komitet Organizacyjny Konkursu stara się pozyskać dalszych sponsorów, których wsparcie finansowe pozwoliłoby powiększyć nawet o 50% skład polskiej reprezentacji na finały paryskie.

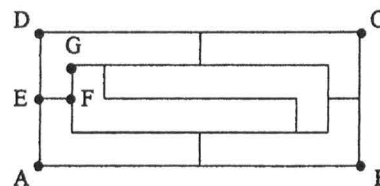
Jest duża szansa, że i w tym roku nasza reprezentacja powtórzy sukcesy z lat 1994, 1995 i 1996 i przywiezie z Paryża kolejne medale i nagrody, a także, być może, odniesie nareszcie, mimo bardzo silnej konkurencji Francuzów, Belgów i Szwajcarów, zwycięstwo drużynowe.

Przewodniczący
Komitetu Organizacyjnego Konkursu
dr Rościław Rabczuk

Przykład zadania dla grupy CM.

2. Sześć kafelków o jednakowych wymiarach, mających kształt litery L, ułożono w prostokąt ABCD. Jaka długość ma obwód tego prostokąta, jeżeli $EF = FG = 10$ cm?

Uwaga: wymiary na podanym rysunku nie są zachowane.

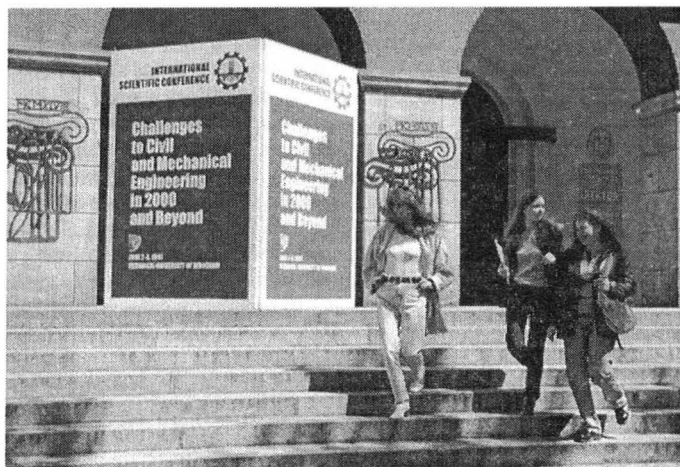
Rekrutacja

Zakończył się zasadniczy etap rekrutacji na studia w roku akademickim 1997/98. Do 21 lipca na 6100 miejsc oferowanych przez Politechnikę Wrocławską na 19 kierunkach studiów zgłosiło się w sumie 6670 kandydatów. Oczywiście są kierunki bardziej i mniej poszukiwane. Z myślą o tych ostatnich umożliwiono sześciu przedłużenie okresu przyjmowania podań do 27 czerwca. Są to Wydziały: Chemiczny, Górniczy, Mechaniczno-Energetyczny, Elektryczny i PPT (kierunki: fizyka i inżynieria materiałowa).

O tym, czy i na jakich kierunkach będzie rekrutacja uzupełniająca we wrześniu, podejmie decyzję JM Rektor w dniu 20 lipca.

A oto ilu kandydatów zgłosiło się na poszczególne kierunki:

Architektura i Urbanistyka	655
Automatyka i Robotyka	189
Biotechnologia	99
Budownictwo	653
Chemia	44
Elektronika i Telekomunikacja	1050
Elektrotechnika	241
Fizyka	113
Gospodarka przestrzenna	96
Górnictwo i Geologia	136
Informatyka	1180
Inżynieria chemiczna i procesowa	17
Inżynieria matematyczna	23
Inżynieria Środowiska	414
Matematyka	284
Mechanika i Budowa Maszyn	443
Technologia chemiczna	75
Ochrona środowiska	296
Zarządzanie i Marketing	662

Międzynarodowa Konferencja Naukowa

Z inicjatywy Komisji Budownictwa i Mechaniki PAN Oddział we Wrocławiu kierowanej przez prof. dr hab. inż. J. Gronostajskiego, przy współdziałaniu Wydziału Budownictwa Lądowego z Jego Dziekanem prof. E. Kubicą i Wydziału Mechanicznego z dziekanem prof. J. Kochem pod patronatem JM Rektora Politechniki Wrocławskiej prof. dr hab. inż. A. Mulaka, odbyła się na Politechnice Wrocławskiej

„CHALLENGES TO CIVIL AND MECHANICAL ENGINEERING IN 2000 AND BEYOND”

w dniach 2-5 czerwca 1997 r. Międzynarodowa Konferencja Naukowa „CHALLENGES TO CIVIL AND MECHANICAL ENGINEERING IN 2000 AND BEYOND”.

Patronat nad konferencją objął również prof. dr hab. L. Kuźnicki, prezes PAN. Dużego wsparcia organizatorom konferencji udzielał prof. Z. Bubnicki.

Charakterystyczną cechą tej konferencji stanowiło to, że obejmowała ona tematykę dwóch obszernych dyscyplin i działów techniki. Była ona również próbą przygotowania w środowiskach naukowych do podjęcia wyzwań jakie przyniesie przełom wieków z jednoczesnym określeniem miejsca, jakie te dyscypliny zajmują obecnie w nauce w kraju i w świecie. Komitet organizacyjny pracował w składzie: prof. J. Gronostajski – przewodniczący, prof. S. Kobiela – zastępcza przewodniczącego

Członkowie: prof. E. Chlebus, prof. O. Dąbrowski, prof. D. Dudek, prof. S. Gałczyński, prof. M. Kamiński, prof. W. Kollek, prof. E. Kubica, prof. R. Rogala, prof. B. Stypułkowski, dr M. Szata i prof. P. Śniady oraz sekretariat w składzie: mgr inż. B. J. Adamu, mgr inż. W. Chmura, dr inż. Z. Gronostajski, mgr inż. A. Klimek, dr inż. M. Maj, mgr inż. Z. Malczewski, mgr inż. S. Michałowski, T. Ryglowska, mgr inż. R. Tatko i dr inż. A. Ubyśz.

Obrady

Dwie branżowe grupy Komitetu Naukowego, a mianowicie inżynierii lądowej i inżynierii mechanicznej pracowały odpowiednio pod kierunkiem prof. R. Ciesielskiego – przewodniczącego i prof. J. Kmity jako zastępcy przewodniczącego oraz prof. B. Ciszewskiego – przewodniczącego i prof. H. Hawrylaka, zastępcy przewodniczącego.

Odwrotnie niż to zwykle bywa na konferencjach naukowych w miejsce separacji tematyki tutaj nastąpiła integracja dwóch bardzo ważnych dyscyplin: inżynierii lądowej i inżynierii mechanicznej. Obie te dyscypliny mają dużo wspólnego w zakresie teorii konstrukcji, materiałoznawstwa, metodologii produkcji i zarządzania infrastrukturą. W referatach podniesione też zostały zagadnienia konieczności sprostania wyzwaniu stawianemu uczelniom wyższym, jakim jest wizja kształcenia nowego pokolenia. Zagadnienie to poruszone zostało w referatach prof. A. Wiszniewskiego i ks. prof. J. Kruciny oraz w referatach podsumowujących prof. R. Ciesielskiego i prof. J. Kmity oraz prof. H. Hawrylaka i prof. W. Kasprzaka, jak również w wypowiedzi zamykającej prof. J. Gronostajskiego. W podsumowaniach i dyskusjach kuluarowych podkreślano bardzo obszerny zakres tematyczny konferencji, który inspiruje „przenikanie się” różnych nowości, przede wszystkim technologicznych i stymuluje ich nowe zastosowania. Wysoko też oceniono organizację konferencji. Wreszcie konferencja jest powiązana okolicznościami, miejscem i nawet trochę tematyką z tym, co przeżywa Polska, a w szczególności Wrocław w związku z 46. Kongresem Eucharystycznym i z wizytą

Ojca Świętego Jana Pawła II – co uwidoczniło się w pierwszej sesji generalnej i w wystąpieniach inauguracyjnych.

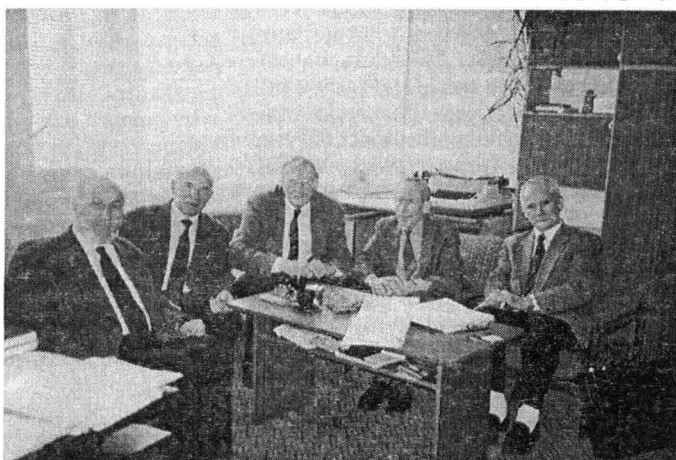
Bardzo ważne zagadnienie dotyczące roli informatyki i elektroniki w naszych dwóch dyscyplinach obecnie i w przyszłości poruszył w słowie wstępnym J. M. Rektor prof. A. Mulak. Ten element został podniesiony także w końcowej wypowiedzi prof. R. Ciesielskiego w aspekcie możliwej dominacji elity informatycznej w zakresie niekontrolowanej organizacji życia społecznego. Wiąże się to właśnie z potrzebą bardziej humanistycznego kształcenia inżynierów.

Należy podkreślić szczególne znaczenie 20 referatów zamawianych (state-of-the-art) zamieszczonych w I tomie materiałów konferencyjnych oraz opracowywanych aktualnie materiałów pokonferencyjnych a także 131 referatów indywidualnych opublikowanych w dwóch kolejnych tomach w języku angielskim, który był językiem konferencji.

Obszerne materiały konferencyjne (ponad 1600 stron) opracowane przez autorów z 28 krajów całego świata będą inspiracją do dalszych dyskusji w poszczególnych ośrodkach naukowych, prasie naukowo-technicznej, a nawet przy okazji ogólniejszych rozważań o warunkach życia w XXI wieku.

(cghkk)

Komitet Naukowy przy pracy

Spotykamy się w imię wspólnej miłości do prawdy, dzieląc troskę o dalsze losy nauki w naszej Ojczyźnie

Spotkanie z Janem Pawłem II w kolegiacie św. Anny

Przemówienie Papieża na spotkaniu z okazji 600-lecia Wydz. Teologicznego UJ i Uniwersytetu Jagiellońskiego.

1. Nil est in homine bona mente melius. Dziś, gdy uroczystość świętujemy 600-lecie założenia Wydziału Teologicznego i fundacji Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie, ta inskrypcja znad bramy domu Długosza przy ulicy Kanoniczej w Krakowie zdaje się w szczególny sposób znajdować swoje potwierdzenie. Staje dziś bowiem przed nami sześć wieków historii, stają wszystkie pokolenia profesorów i studentów krakowskiej Alma Mater, aby zaświadczyć o tym, jakie owoce dla człowieka, dla narodu i dla Kościoła przynosi wytrwała, ujęta w ramy wyższej uczelni, troska o ową mens bona. Jakże nie wsłuchać się w ten głos wieków? Jak nie przyjąć wdzięcznym sercem świadectwa ludzi – którzy poszukując prawdy – kształtowali dzieje tego królewskiego miasta, ubogacali skarbiec kultury polskiej i europejskiej? Jak nie chwalić Boga za to dzieło mądrości człowieka, które z Jego odwiecznej Mądrości wyrasta i ku osiągnięciu jej pełni prowadzi?

Dziękuję Bogu za sześćset lat Wydziału Teologicznego i Uniwersytetu Jagiellońskiego. Raduję się, iż dane mi jest czynić to tutaj, w uniwersyteckiej kolegiacie św. Anny, w obecności ludzi nauki z całej Polski. Pozdrawiam z całego serca senaty Uniwersytetu Jagiellońskiego i Papieskiej Akademii Teologicznej z ich Rektorami na czele. Dziękuję za słowa przywitania i wprowadzenia w ten uroczysty akt akademicki. Serdecznie witam i pozdrawiam szanownych państwa rektorów i prorektorów, reprezentujących uczelnie akademickie w Polsce. Wciąż żywe jest we mnie wspomnienie spotkania z państwem, które na początku ubiegłego roku miało miejsce w Watykanie (4 stycznia 1996). Wtedy mówiłem o tym, jak wiele nas łączy. Spotykamy się przecieć w imię wspólnej miłości do prawdy, dzieląc troskę o dalsze losy nauki w naszej Ojczyźnie. Cieszę się, że dziś ponownie możemy doświadczać tej jedności. Dzisiejsza bowiem uroczystość w sposób szczególny ją uwidatnia i odślania jej najgłębsze znaczenie. Oto, rzecz można, dzięki waszej obecności wszystkie uczelnie Polski – i te o wielowiekowej tradycji i te całkiem nowe – jednoczą się wokół tej najstarszej – Alma Mater Jagellonica. Przychochodzą do niej, aby dać wyraz swojemu zakorzenieniu w całej historii polskiej nauki, która wzięła swój początek z owej jagellońskiej fundacji sprzed sześciuset lat.

Wspólnie wracamy do źródeł, z których zrodził się sześćset lat temu Uniwersytet Jagielloński i jego Wydział Teologiczny. Wspólnie pragniemy raz jeszcze podjąć to wielkie dzie-

dzictwo duchowe, jakim ten Uniwersytet jest w dziejach naszego narodu i w dziejach Europy, aby bez żadnego uszczerbku przekazać to bezcenne dobro dalej, następnym pokoleniom Polaków, w trzecie tysiąclecie.

2. W czasie tej jubileuszowej uroczystości kierujemy naszą wdzięczną myśl ku postaci św. Jadwigi, Pani Wawelskiej, fundatorki Uniwersytetu Jagiellońskiego i Wydziału Teologicznego. Przedziwnym zrządzeniem Bożej Opatrzności obchody 600-lecia zbiegły się dzisiaj z jej kanonizacją, na którą Polska, a zwłaszcza Kraków i jego środowisko akademickie tak długo czekały. Wszyscy bardzo pragnęliśmy tej kanonizacji. Senaty Uniwersytetu Jagiellońskiego i Papieskiej Akademii Teologicznej dały temu wyraz w skierowanych do mnie listach.

Święta fundatorka Uniwersytetu – Jadwiga, w mądrości właściwej świętym, wiedziała, iż Uniwersytet, jako wspólnota ludzi poszukujących prawdy, jest niezbędny dla życia narodu i dla życia Kościoła. Dlatego wytrwale dążyła do tego, aby odrodzić Akademię Krakowską fundacji Kazimierzowskiej i ubogacić ją o Wydział Teologiczny. Akt niezmiernie doniosły, gdyż według ówczesnych kryteriów dopiero fundacja wydziału teologicznego dawała uczelni pełne prawo obywatelstwa i dodając nobilitacji w [ówczesnym] świecie akademickim. Jadwiga zabiegała więc o to wytrwale u papieża Bonifacego IX, który w roku 1397, a więc dokładnie sześćset lat temu, przychylił się do jej próśb, erygując Wydział Teologiczny na Uniwersytecie Jagiellońskim uroczystą bullą Eximiae devotionis affectus. Wtedy dopiero Uniwersytet krakowski w pełni zaistniał na mapie uniwersytetów europejskich, a państwo jagiellońskie znalazło się na poziomie analogicznym do krajów zachodnich. Uniwersytet krakowski rozwijał się bardzo szybko. W ciągu wieku XV osiągnął poziom największych i najznakomitszych uniwersytetów ówczesnej Europy. Stawiano go obok paryskiej Sorbony, czy też obok starszych od niego uniwersytetów włoskich w Bolonii i Padwie, nie zapominając o sąsiadujących z Krakowem uniwersytetach w Pradze, Wiedniu i w Peczku na Węgrzech. Ten złoty okres w dziejach Uniwersytetu zaowocował licznymi postaciami wybitnych profesorów i studentów. Ograniczę się do wymienienia dwóch tylko nazwisk: Pawła Włodkowica i Mikołaja Kopernika.

Dzieło Jadwigi owocowało także w innym wymiarze. Wiek XV bowiem to w historii Krakowa wiek świętych, i to świętych związanych ściśle z Uniwersytetem Jagiellońskim. Wtedy to na Uniwersytecie kształcił się, a potem nauczał św. Jan z Kęt, którego szczątki doczesne znajdują się w tej właśnie kolegiacie akademickiej św. Anny. A obok niego szereg innych, jak błogosławiony Stanisław Kazimierzczak, Szymon z Lipnicy, Ładysław z Gielniowa, czy też cieszący się opinią świętości Michał Giedroyc, Izaak Boner, Michał z Krakowa i Mateusz z Krakowa. To tylko niektórzy spośród całej rzeszy tych, którzy na drodze szukania prawdy doszli do szczytów świętości i tworzą duchowe piękno tego Uniwersytetu. Myślę, iż w czasie tej jubileuszowej uroczystości również i tego wymiaru nie można pomijać.

3. Pozwólcie, drodzy państwo, iż zwrócę się teraz bezpośrednio do Papieskiej Akademii

Teologicznej w Krakowie, spadkobierczyni Wydziału Teologicznego Uniwersytetu Jagiellońskiego, ufundowanego przez św. Jadwigę sześćset lat temu. Nie tylko w historii polskiej teologii, ale również w historii nauki i kultury polskiej spełniał on – jak powiedziałem – rolę wyjątkową. Z Wydziałem tym byłem ściśle związany poprzez studia filozoficzno-teologiczne [a więc studia dzienne] w czasie okupacji, a potem poprzez doktorat i habilitację. Dzisiaj staję mi przed oczyma przede wszystkim lata dramatycznych zmagania o jego istnienie w okresie dyktatury komunistycznej. W zmaganiach tych uczestniczyłem osobiście jako arcybiskup krakowski. Ten bolesny okres zasługuje ze wszelkich miar na rzetelną dokumentację i pogłębione studium historyczne. Kościół nigdy nie pogodził się z faktem jednostronnej i niesprawiedliwej likwidacji Wydziału przez ówczesne władze państwowe. Robił wszystko, aby środowisko uniwersyteckie Krakowa nie było pozbawione akademickiego studium teologii. Pomimo wielu trudności i szykan ze strony władz Wydział istniał i działał przy krakowskim seminarium duchowym, najpierw jako Papieski Wydział Teologiczny, a następnie sprawa dojrzała do tego stopnia, iż mogła w Krakowie powstać Papieska Akademia Teologiczna, jako uczelnia trzywydziałowa, będąca moralną kontynuacją prastarego Wydziału Teologicznego Uniwersytetu Jagiellońskiego. Jakże więc dzisiaj, przy okazji tej jubileuszowej uroczystości, nie dziękować Panu Bogu, iż pozwolił nam nie tylko obronić to wielkie dobro duchowe Wydziału Teologicznego, ale również rozwinąć je i nadać mu nową, jeszcze bardziej bogatą formę akademicką! I tak Papieska Akademia Teologiczna, razem z innymi uczelniami katolickimi w naszym Ojczyźnie, wnosi swój wkład w rozwój nauki i kultury polskiej, pozostając równocześnie szczególnym świadkiem naszej epoki – epoki zmagania o prawo do obecności uczelni teologicznych w krajobrazie akademickim współczesnej Polski.

4. Przy okazji dzisiejszych uroczystości jubileuszowych nasuwa się również szereg refleksji o charakterze ogólnym i bardzo zasadniczym: Czym jest uniwersytet? Jaka jest jego rola w kulturze i w społeczeństwie? Alma Mater. Alma Mater Jagellonica... Określenie to stosuje się także do uczelni – i ma to głęboki sens. Mater – matka, czyli ta, która rodzi i która wychowuje, kształci. Uniwersytet ma w sobie podobieństwo do matki, [jakieś macierzyństwo]. Podobny jest do niej przez troskę macierzyńską. Ta troska jest natury duchowej: rodzenie dusz do wiedzy, do mądrości, kształtowanie umysłów i serc. Jest to wkład nieporównywalny z niczym. Ja osobiście, po latach, widzę coraz lepiej, jak wiele Uniwersytetowi zawdzięczam: zamiłowanie do Prawdy, wskazywanie dróg jej poszukiwania. Wielką rolę odgrywali w moim życiu wielcy profesorowie, których miałem szczęście poznać: ludzie, którzy wielkością swego ducha ubogacali mnie i nadal ubogają. Nie mogę oprzeć się potrzebie serca, aby przynajmniej niektórych z nich wymienić dzisiaj po nazwisku: profesorowie Stanisław Pigoń, Stefan Kołaczkowski, Kazimierz Wyka, Kazimierz Nietsch, Zenon Klemsiewicz – to ci z polonistyki. [Wspominam zmarłych.] A do nich dołączają profesorowie

Wydziału Teologicznego: ks. Konstanty Michalski, Jan Salamucha, Marian Michalski, Ignacy Różycki, Władysław Wicher, Kazimierz Kłósak, Aleksy Klawek. Jak wiele treści i jak wiele osób kryje się w tym określeniu: Alma Mater!

Powołaniem każdego uniwersytetu jest służba prawdzie: jej odkrywanie i przekazywanie innym. Wymownie wyraził to artysta projektujący kaplicę św. Jana z Kęt, która zdobi tę kolegiatę. Sarkofag Mistrza Jana został umieszczony na barkach postaci uosabiających cztery tradycje wydziału Uniwersytetu: Medycynę, Prawo, Filozofię i Teologię. Przywodzi to na myśl ten właśnie kształt uniwersytetu, który poprzez wysiłek badawczy wielu dyscyplin naukowych stopniowo zbliża się ku Prawdzie najwyższej. Człowiek przekracza granice poszczególnych dyscyplin wiedzy, tak aby ukierunkować je ku owej Prawdzie i ku ostatecznemu spełnieniu swego człowieczeństwa. Można tutaj mówić o solidarności różnych dyscyplin naukowych w służbie człowiekowi i odkrywaniu coraz pełniejszej prawdy o nim samym i o otaczającym go świecie, [o kosmosie].

Człowiek ma żywą świadomość, iż prawda jest poza i «ponad» nim samym. Człowiek nie tworzy prawdy, ale ona sama się przed nim odsłania, gdy jej szuka wytrwale. Poznanie prawdy rodzi jedyną w swym rodzaju duchową radość (gaudium veritatis). Któż z was, drodzy państwo, w mniejszym lub większym stopniu nie przeżył takiego momentu w swojej pracy badawczej! Życzę wam, aby takich chwil w waszej pracy było jak najwięcej!

W tym przeżyciu radości z poznania prawdy, [gaudium veritatis] można widzieć także jakieś potwierdzenie transcendentnego powołania człowieka, wręcz jego otwarcia się na nieskończoność.

Jeżeli dzisiaj, jako Papież, jestem tutaj z wami – ludźmi nauki – to po to, aby wam powiedzieć, że współczesny człowiek was potrzebuje. Potrzebuje waszej naukowej dociekliwości, waszej wnikliwości w stawianiu pytań i uczciwości w szukaniu na nie odpowiedzi. Potrzebuje tej swoistej transcendentnej, jaka jest właściwa uniwersytetom. Poszukiwanie prawdy, nawet wówczas, gdy dotyczy ograniczonej rzeczywistości świata czy człowieka, nigdy się nie kończy, zawsze odsyła ku czemuś, co jest ponad bezpośrednim przedmiotem badań, ku pytaniom otwierającym dostęp do Tajemnicy. Jak ważne jest, by ludzka myśl nie zamykała się na rzeczywistość Tajemnicy, by człowiekowi nie brakowało wrażliwości na Tajemnicę, by nie brakowało mu odwagi pójścia w głąb!

5. Niewiele jest rzeczy równie ważnych w życiu człowieka i społeczeństwa, jak posługa myślenia. «Posługa myślenia», o której mówię, to w swej istocie nic innego jak służba prawdzie w wymiarze społecznym. Każdy intelektualista, bez względu na przekonania, jest powołany do tego, by kierując się tym wzniosłym i trudnym ideałem, spełniał funkcję sumienia krytycznego wobec tego wszystkiego, co człowieczeństwu zagraża lub go pomniejsza.

Być pracownikiem nauki zobowiązuje! Zobowiązuje przede wszystkim do szczególnej troski o rozwój własnego człowieczeństwa. Pragnę wspomnieć o człowieku, którego wielu z obecnych tutaj – tak jak ja – znało osobi-

ście. Związany z krakowskim środowiskiem naukowym, był profesorem Politechniki Krakowskiej. Dla naszego pokolenia stał się jakimś szczególnym świadkiem nadziei. Myślę tu o Słudze Bożym Jerzym Ciesielskim. Jego pasja naukowa była nierozdzielnie związana ze świadomością transcendentnego wymiaru prawdy. Swoją dociekliwość uczonego łączył z pokorą ucznia wsłuchanego w to, co o tajemnicy Boga i człowieka mówi piękno stworzonego świata. Posługę uczonego – «posługę myślenia» – uczynił drogą do świętości. Mówiąc o powołaniu człowieka nauki, nie możemy pominąć również i tej perspektywy.

W codziennym trudzie pracownika nauki konieczna jest także szczególna wrażliwość etyczna. Nie wystarczy bowiem troska o logiczną, formalną poprawność procesu myślenia. Czynności umysłu muszą być koniecznie włączone w duchowy klimat niezbędnych cnót moralnych, jak szczerłość, odwaga, pokora i uczciwość oraz autentyczna troska o człowieka. Dzięki wrażliwości moralnej zachowana zostaje bardzo istotna dla nauki więź pomiędzy prawdą a dobrem. Tych dwóch spraw nie można bowiem od siebie oddzielać! Zasady wolności badań naukowych nie wolno oddzielać od odpowiedzialności etycznej każdego uczonego. W przypadku ludzi nauki ta odpowiedzialność etyczna jest szczególnie ważna. Relatywizm etyczny oraz postawy czysto utylitarne stanowią zagrożenie nie tylko dla nauki, ale wprost dla człowieka i dla społeczeństwa.

Innym warunkiem zdrowego rozwoju nauki, na który chciałem zwrócić uwagę, jest integralna koncepcja osoby ludzkiej. Wielki spór o człowieka u nas w Polsce wcale się nie zakończył wraz z upadkiem ideologii marksistowskiej. Spór o człowieka trwa w dalszym ciągu, a pod pewnym względem nawet się nasilił. Formy degradacji osoby ludzkiej oraz wartości życia ludzkiego stały się bardziej subtelne, a tym samym bardziej niebezpieczne. Potrzeba dziś wielkiej czujności w tej dziedzinie. Otwiera się tutaj szerokie pole działania właśnie dla uniwersytetów, dla ludzi nauki. Zdeformowana lub niepełna wizja człowieka sprawia, iż nauka przemienia się łatwo z dobrodziejstwa w poważne zagrożenie dla człowieka. Rozwój współczesnych badań naukowych w pełni potwierdza te obawy. Człowiek z podmiotu i celu staje się dzisiaj nierzadko przedmiotem lub wręcz «surowcem»: wystarczy wspomnieć o eksperymentach inżynierii genetycznej, które budzą wielkie nadzieje, ale równocześnie także i niemałe obawy o przyszłość rodzaju ludzkiego. Zaiste prorocze były słowa Soboru Watykańskiego II, do których często odwołuję się w spotkaniach ze światem nauki: «Epoka nasza bardziej niż czasy ubiegłe potrzebuje takiej mądrości, która by wszystkie rzeczy nowe, jakie człowiek odkrywa, czyniła bardziej ludzkimi. Przyszłym losom świata grozi bowiem niebezpieczeństwo, jeśli ludzie nie staną się mądrzejsi» (Gaudium et spes, 15). Oto wielkie wyzwanie, jakie w sferze badawczej i dydaktycznej staje dzisiaj przed szkołami wyższymi: formowanie ludzi nie tylko kompetentnych w swojej specjalizacji, [czasem wąskiej], bogatych w encyklopedyczną wiedzę, ale nade wszystko w autentyczną mądrość. Tylko tak uformowani, będą oni

mogli wziąć na swe barki odpowiedzialność za przyszłość Polski, Europy i świata.

6. Wiem, iż nauka polska boryka się obecnie z wieloma trudnymi problemami, podobnie jak i całe polskie społeczeństwo. Mówiłem o tym szerzej w czasie watykańskiego spotkania z rektorami polskich wyższych uczelni. Nie brakuje jednak światła nadziei. Polscy uczeni, nieraz w bardzo trudnych warunkach, z wielkim poświęceniem prowadzą prace badawcze i dydaktyczne. Osiągają zaś nierzadko pozycje liczące się w nauce światowej. Dzisiaj pragnę wyrazić moje szczerze uznanie dla wszystkich pracowników nauki polskiej za ich codzienny trud i pogratulować im odnoszonych sukcesów.

Bardzo dziękuję za to dzisiejsze spotkanie. Bardzo tego spotkania pragnąłem, aby raz jeszcze zaświadczyć, iż Kościołowi sprawy nauki nie są obojętne. Chciałbym, abyście państwo zawsze byli pewni tego, iż Kościół jest z wami i – zgodnie ze swym posłannictwem – pragnie wam służyć. Zaś obecnych tutaj proszę o przekazanie moich serdecznych pozdrowień senatom, profesorom, wykładowcom, pracownikom administracyjnym i technicznym oraz młodzieży studenckiej waszych rodzimych uczelni. [Serdecznie dziękuję przedstawicielom władz państwowych za ich obecność].

Zwracam się wreszcie do czcigodnych jubilatów: do [mojego] Uniwersytetu Jagiellońskiego i do Papieskiej Akademii Teologicznej, z najlepszymi życzeniami wszelkiej obfitości darów Ducha Świętego na dalszą drogę służby Prawdzie.

Wzywając wstawiennictwa świętych Patronów: św. Stanisława, biskupa i męczennika, św. Jana z Kęt, św. Jadwigi, fundatorki Uniwersytetu Jagiellońskiego i jego Wydziału Teologicznego [pragnę przekazać państwu moje błogosławieństwo, ale przedtem jeszcze nie mogę nie dodać pewnego szczegółu, którego trudno zapomnieć. Wiele było takich szczegółów, które miałem na warsztacie przygotowując to przemówienie, ale jeden jest taki, który absolutnie muszę dodać, chociaż nie znalazł się w tekście. Mianowicie chcę przypomnieć dzień 6 listopada 1939 roku. Byłem wtedy studentem polonistyki. Oczywiście, była już wojna. Jeszcze tego samego dnia znalazłem się na Gołębiej, to znaczy w naszym zakładzie. Jeszcze rozmawiałem z profesorami, profesorem Nitschem, którzy spieszyli na spotkanie zarządzane przez władze okupacyjne. Z tego spotkania już nie wrócili do domu. Zostali wywiezieni do Sachsenhausen. Takich kart w dziejach uniwersytetu było na pewno więcej, i nie tylko uniwersytetu krakowskiego, innych również. Ale to są karty, które sprawiają, że ta nasza Alma Mater potwierdza się jako mater, mater, która cierpi, która składa ofiarę. Wspominam tych moich profesorów, tych zmarłych, tych z obozów, tych, którzy wrócili, a potem niedługo zmarli i modłę się za ich życie w Bogu. Bo ostatecznie każda matka temu chce służyć, ażeby spełniło się powołanie każdego człowieka, którym jest powołanie w Bogu.

Dziękuję państwu bardzo].

(Tekst integralny. W nawiasie kwadratowym uzupełnienia dokonane przez KAI na podstawie zapisu magnetofonowego).

Po udanej giełdzie książek

W poprzednim numerze "Pryzmatu" zapowiadaliśmy giełdę książek, organizowaną przez Bibliotekę Główną w dniach 10-13. czerwca. Za symboliczną złotówkę można było kupić podręczniki wydane przed rokiem 1978, wycofane z księgozbioru Biblioteki Główniej.

Zasadniczym powodem przeprowadzenia selekcji książek był brak miejsca w magazynie, który stał się szczególnie odczuwalny po remoncie magazynu w 1995 roku. Trzeba było wtedy dla poprawy bezpieczeństwa zbiorów poprawić komunikację wewnątrz magazynu zmniejszając ilość regałów bibliotecznych.

Selekcja ma też aspekt ekonomiczny. Wynika to jasno z danych ogłoszonych przez UAM w Poznaniu: okazało się, że koszt utrzymania niepotrzebnych tomów jest ponad siedmiokrotnie wyższy niż koszt ich wyselekcjonowania (w roku 1995 koszty te wynosiły odpowiednio 2,20 zł i 0,30 zł).

Selekcja książek rozpoczęła się w 1995 r. Postanowiono wyeliminować te książki, które nie znalazły czytelników w ciągu 10 lat poprzedzających rozpoczęcie akcji i przez następne dwa lata. Ponadto jeśli okazywało się, że wykorzystywana była tylko część egzemplarzy danego tytułu, pozostawiano na półkach ilość odpowiadającą rzeczywistym potrzebom.

Część wycofanych z Biblioteki Głównej podręczników skierowano do bibliotek wydzielonych, które zgłosiły takie zapotrzebowanie. Niektóre książki i większość wyselekcjonowanych czasopism skierowano do Magazynu Archiwalnego przy ul. Kowalskiej (jest tam obecnie już ponad 200 tysięcy tomów). Na giełdę trafiło ponad 11000 woluminów. Miała ona trwać od 10 do 13 czerwca, ale zainteresowanie nią wśród pracowników i studentów było tak duże, że postanowiono przedłużyć giełdę do 17. czerwca. W efekcie ponad 1/3 wystawionych książek znalazła nowych właścicieli. Ciekawostką jest to, że najszybciej znikła literatura społeczno-polityczna i podręczniki języków obcych, wydane przecież przed rokiem 1978, a więc już nieaktualne.

Część książek postanowiono przekazać Wrocławskiej Szkole Przyszłości, która wykorzystuje jako makulaturę w prowadzonych przez siebie warsztatach ręcznego czerpania papieru.

Druga część giełdy odbędzie się w listopadzie lub grudniu. Będzie można wtedy nabyć książki wydane po roku 1978. By ułatwić znalezienie poszukiwanej pozycji, książki zostaną ułożone – podobnie jak na giełdzie czerwcowej – dziedzinami.

W przygotowanie tegorocznej giełdy zaangażowanych było wielu pracowników Biblioteki, którzy brali udział we wcześniejszej selekcji, przy czym najwięcej pracy w samo zorganizowanie giełdy włożyli pracownicy z Sekcji Kontroli i Aktualizacji Zbiorów oraz Oddziału Magazynowego.

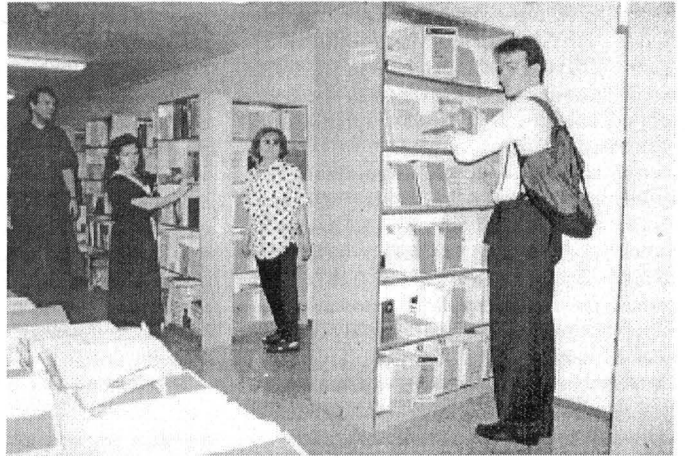
W przyszłości tak wielkich jednorazowych akcji już nie będzie, bo jest to pracochłonne. Planowana jest natomiast permanentna selekcja, podobnie jak dzieje się to w bibliotekach amerykańskich szkół wyższych, gdzie liczba tomów zakupywanych i wycyfrowanych jest taka sama.

Na antresoli

Na antresoli w gmachu głównym można było w obeerzecz od 16 do 20 czerwca interesującą wystawę publikacji naukowych przygotowaną przez firmę A.B.E. Marketing z Warszawy. Instytucja ta specjalizuje się w imporcie i dystrybucji zarówno książek, wydawnictw multimedialnych jak i czasopism fachowych z wielu dziedzin. Dla pracowników Politechniki Wrocławskiej najbardziej interesujące mogą być wydawnictwa z nauk ścisłych i ich zastosowań, informatyki, architektury, budownictwa, sztuki, ekonomii i finansów. Oferowane są też wydawnictwa referencyjne (bazy danych na CD.-ROMach i mikrofilmach, encyklopedie różnego typu, skrowidze tematyczne, przewodniki, poradniki, słowniki itp.) oraz czasopisma fachowe z różnych dziedzin.

ABE Marketing współpracuje regularnie z wszystkimi większymi wydawnictwami światowymi, dzięki czemu – jak twierdzą przedstawiciele firmy – można szybko i względnie tanio realizować zamówienia klientów.

ABE Marketing promuje literaturę fachową, np. urzęda prezentacje nowości wy-

dawnicznych dla stałych klientów, okresowe wystawy we współpracy z bibliotekami uczelnianymi lub organizatorami konferencji, sympozjów, zjazdów etc., rozprowadza też katalogi i inne materiały informacyjne poszczególnych wydawców.

Wystawa przyciągnęła wielu zwiedzających, gdyż książki były nie tylko nowe i interesujące, ale też ładne.

75-lecie WUGu

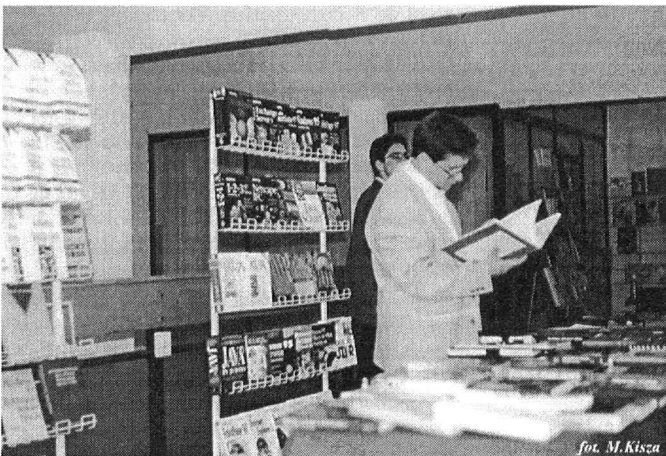
Wyższy Urząd Górniczy w Katowicach obchodził uroczyste 75-lecie swego istnienia. Powstał w okresie powstań śląskich i odradzenia się państwa polskiego po I wojnie światowej. Służył ważnym dla regionu zadaniom nadzoru górniczego.

WUG ma rangę ministerstwa. Można powiedzieć, że jest to jedyne ministerstwo mieszczące się poza Warszawą. Ale w przeciwieństwie do innych placówek ministerialnych wyróżnia się dużą sprawnością działania. Wraz z okręgowymi Urzędami Górniczymi instytucja ta liczy około 500 pracowników, z których 75% to pracownicy merytoryczni z wyższym wykształceniem.

Uroczystości jubileuszowe miały dużą skalę. Wśród zaproszonych gości można było zobaczyć: panią prezes Urzędu Mieszkalnictwa i Rozwoju Miast min. Barbarę Bliedę, wiceministra Markowskiego, posłów i senatorów związanych z regionami górniczymi, delegacje zagraniczne z analogicznych instytucji innych krajów, władze wojewódzkie, przedstawicieli PIP i szkół wyższych. Obecni byli przedstawiciele wszystkich trzech uczelni kształcącej inżynierów górników: AGH, Politechnika Śląska i Politechnika Wrocławska.

Nasza Uczelnia była reprezentowana przez Prorektora ds. Ogólnych dr Ludomira Janakowskiego i dziekana Wydziału Górniczego panią prof. Monikę Hardygórę.

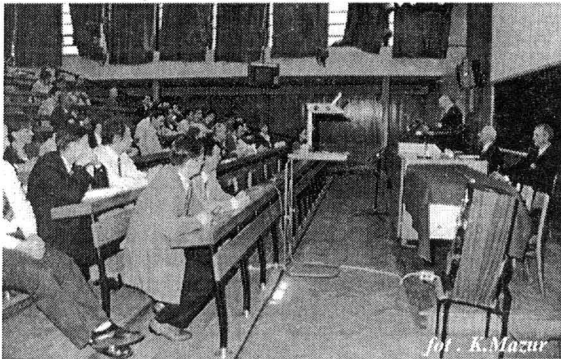
Obchody rozpoczęły się sesją naukową nt. dozoru górniczego, podczas którego wygłosiła referat prof. M. Hardygóra. Następnego dnia odbyła się uroczysta akademia i koncert w Filharmonii Śląskiej. Wręczono odznaczenia. Odczytano też adres JM Rektora Politechniki Wrocławskiej skierowany na ręce prezesa WUG Mariana Filipka.

fol. M. Kiszca

Inteligentne komputery?

W początkowym okresie rozwoju informatyki komputery służyły głównie do obliczeń. Dzisiaj ogromne możliwości i różnorodność funkcji odpowiednio zaprogramowanych komputerów wydają się wręcz nieograniczone. Mogą one rozwiązywać skomplikowane problemy związane np. z projektowaniem złożonych konstrukcji, sterowaniem produkcją, zarządzaniem firmą, a nawet wygrać partię szachów ze sławnym mistrzem. Nie zapominajmy jednak, że komputer może realizować tylko takie funkcje, które są zapisane w odpowiednim programie skonstruowanym przez człowieka. Dlatego tak ważne dla wykorzystania możliwości współczesnych komputerów jest tworzenie programów, w których dałoby się precyzyjnie zapisać różnego rodzaju procesy myślenia i rozumowania, takie np. jak

Prof. Z. Bubnicki otwiera obrady

wnioskowanie logiczne, analiza różnych możliwości, wyszukiwanie właściwego wariantu rozumowania, uczenie się na błędach, itp.

Komputery realizujące takie programy na bazie wprowadzonego do nich opisu wiedzy mogą być ekspertami wspomagającymi człowieka w czynnościach wymagających twórczego korzystania z określonej wiedzy, a nawet w tworzeniu nowej wiedzy. Tzw. sztuczna inteligencja, inżyniera wiedzy i systemy ekspertowe tworzą obecnie jeden z najważniejszych kierunków współczesnej informatyki. Jest to tematyka kolejnej, trzeciej już Krajowej Konferencji INŻYNIERIA WIEDZY I SYSTEMY EKSPERTOWE, która odbyła się na Politechnice Wrocławskiej w dniach 10-12 czerwca 1997. Organizatorami byli: Instytut Sterowania i Techniki Systemów Politechniki Wrocławskiej, Ogólnopolski Komitet Automatyki oraz Wrocławski Oddział Polskiej Akademii Nauk.

Obrady konferencji prowadził światowej sławy specjalista z dziedziny informatyki i sterowania prof. Zdzisław Bubnicki, prezes Wrocławskiego Oddziału PAN. W konferencji wzięło udział ponad 200 specjalistów ze wszystkich polskich ośrodków informatyki i automatyki. Otwierający referat „Metody logiczno-algebraiczne dla dynamicznych reprezentacji wiedzy” wygłosił prof. Zdzisław Bubnicki, zaś prof. Zdzisław S. Hippe przedstawił „Nową koncepcję budowy systemów ekspertowych: zamysł i realizację”. Kolejne sesje dotyczyły reprezentacji wiedzy, wnioskowania i decyzji, systemów ekspertowych, języków naturalnych

w sztucznej inteligencji, rozpoznawania i adaptacji, algorytmów ewolucyjnych, sieci neuronowych, rozmytości i licznych zastosowań technicznych i nietechnicznych. Z tych ostatnich można wymienić zastosowania systemów ekspertowych do określania charakterologicznego ludzi, próby wykorzystania inteligentnych systemów w administracji państwowej i przy krótkoterminowym prognozowaniu pogody. Przedstawiono referaty poświęcone tworzeniu programów komputerowych do rozwiązywania skomplikowanych zadań logicznych oraz do projektowania inteligentnych sieci komputerowych. Zaprezentowano nowe programy dla inteligentnych komputerów oraz liczne zastosowania komputerów-ekspertów m.in. w projektowaniu konstrukcji mechanicznych, diagnostyce medycznej, w zarządzaniu a nawet w rozpoznawaniu obrazów z zastosowaniem w kryminalistyce.

Wybór Wrocławia na miejsce cyklicznych spotkań specjalistów zajmujących się inteligentnymi komputerami nie jest przypadkowy. Wrocław jest jednym z czołowych polskich ośrodków informatyki. Stworzona i prowadzona przez prof. Bubnickiego wrocławska szkoła naukowa systemów informatyki i sterowania cieszy się zasłużoną międzynarodową renomą, a osiągnięcia tej szkoły w dziedzinie komputerowych systemów ekspertowych prezentowane są na wielu międzynarodowych kongresach. We Wrocławiu przyszli specjaliści od komputerów mają okazję studiować tę atrakcyjną dziedzinę na kierunkach automatyki i informatyki prowadzonych na Politechnice Wrocławskiej. (mk)

(na podstawie informacji przewodniczącego Komitetu Organizacyjnego prof. Adama Grzecha)

Nowe salony Królowej Nauk

Choć matematycy opuścili swoje oryginalne barakowe pomieszczenia już w lutym, dopiero teraz, 20 czerwca odbyło się uroczyste otwarcie ich nowego budynku przy ul. Janiszewskiego 14a. Uświetnione zostało zorganizowaną konferencją „Sesja zastosowań matematyki”, w której wzięli udział najwybitniejsi przedstawiciele środowiska matematycznego Wrocławia.

Budynek Instytutu Matematyki, choć ze wewnątrz trwają jeszcze prace wykończeniowe, od wnętrza prezentuje się bardzo okazale. Nowoczesne okna i oświetlenie, bezszmerowa winda, oryginalna kolorystyka, sala wykładowa, dwie sale seminaryjne i jedna konferencyjna to wystarczające powody do radości. Ponadto można tu znaleźć dwie sale komputerowe dla studentów i pokoje gościnne dla osób przyjeżdżających do instytutu. Na zapleczu budynku porządkowane jest podwórko.

Prof. Ryszard Grzaślewicz zapewnia, że postarano się o energooszczędność budynku, by nie wpędzić Wydziału PPT w nadmierne wydatki eksploatacyjne.

Licznie przybyli goście wypełnili szalenie salę wykładową. Trzeba było wnieść dodatkowe ławki, by pomieścić wszystkich zainteresowanych. Otwarcia konferencji, a zarazem budynku dokonał dyrektor I-18 dr hab. Roman

Różański. podziękował on za życzliwą pomoc przy budowie rektorom: prof. Andrzejowi Wiszniewskiemu i prof. Andrzejowi Mulakowi, kuratorowi budowy dr Rościślawowi Rabczukowi i projektantce – pani Marcie Kwolek.

Mówca wspominał krótko wspaniałą tradycję lwowskiej, a następnie wrocławskiej szkoły matematycznej i wymienił współczesne filary (aby utrzymać się w konwencji budowlanej...) środowiska: prof. Aleksandra Weronę, prof. Witolda Kloneckiego (przewodniczącego rady programowej odbywającej się konferencji), prof. Tomasza Byczkowskiego, prof. Anzelma Iwanika, prof. Teresę Ledwinę i prof. Stanisława Trybułę. Przypomniał, że przez dłuższe okresy pracowali ludzie, którzy wyróżnili się w działalności na wielu różnych polach: dr Ryszard Krasnodębski, doc. Tadeusz Huskowski, doc. Halina Łopuszańska, dr Kornel Morawiecki i dr hab. Bodgan Aniszczak.

W konferencji wzięło udział JM Rektor PWr prof. Andrzej Mulak, który wygłosił wykład na temat roli matematyki w naukach technicznych. Wykazał, że choć matematyka jest bardzo pożytecznym narzędziem, nie wszyscy inżynierowie umieją nią operować, nawet w ograniczonym zakresie. Być może wiąże się to z kultem „złotych rączek” panujących na wielu wydziałach.

Dalsze wystąpienia miały charakter stricte naukowy, toteż po-

zwaliśmy sobie przytoczyć tylko ich tytuły: prof. dr hab. Kazimierz Urbanik: *Zasada dualności dla prognozy*, prof. dr hab. Stanisław Trybuła: *Optymalne sterowanie połączonymi systemami elektroenergetycznymi*, prof. dr hab. Tomasz Rolski: *Matematyka a ubezpieczenia*, prof. dr hab. Teresa Ledwina: *Adaptacyjne testy zgodności*, dr Małgorzata Bogdan: *Analiza danych eksperymentalnych za pomocą pakietu SAS*, mgr Marcin Kotulski, mgr Małgorzata Kuchta: *Zastosowanie komputera w analizie matematycznej*, mgr Joanna Nowicka i mgr Rafał Weron: *Modelowanie procesów finansowych w środowisku Matlab*.

Prof. K. Urbanik w trakcie wykładu

Prof. M. Kiszka

Spotkanie rektorów w Krakowie**Powołano
KRASP**

Na posiedzeniu w sali Senatu Uniwersytetu Jagiellońskiego przedstawiciele ponad 70 wyższych uczelni powołał w dniu 7 czerwca w Krakowie Konferencję Rektorów Akademickich Szkół Polskich (KRASP) w formie federacji konferencji rektorów poszczególnych typów szkół wyższych. Na jej czele stanął rektor Uniwersytetu Jagiellońskiego prof. Aleksander Koj, zastępcami zaś zostali prof. Janina Józwiak, rektor Szkoły Głównej Handlowej w Warszawie i prof. Jerzy Woźnicki, rektor Politechniki Warszawskiej.

„Jest to wyraz kompromisu pomiędzy koncepcją elitarną struktury ograniczonej do uczelni autonomicznych a szeroką reprezentacją środowiska szkół wyższych.” – powiedział JM Rektor PWr prof. Andrzej Mulak – „Do osiągnięcia porozumienia przyczynił się z pewnością szczególnie nastrój wizyty papeża.”

Nowa ogólnopolska struktura ma odpowiedniki w większości państw europejskich. Jej celem jest m.in. inspirowanie i koordynowanie współpracy uczelni, reprezentowanie ich, dbałość o utrzymanie etosu nauczyciela akademickiego i wysokiego poziomu kształcenia, tworzenie lobbingu na rzecz wyższych uczelni. Organizacja ma charakter federacyjny, grupując istniejące konferencje rektorów poszczególnych typów szkół, ale pełnoprawnymi członkami KRASP są te uczelnie, które spełniają wymóg *akademickości*. Na założycielskim spotkaniu w Krakowie ustalono, że będą nimi te, które prowadzą dzienne studia magisterskie (lub równoważne) na co najmniej dwóch kierunkach, posiadają uprawnienia do nadawania stopnia naukowego doktora w co najmniej dwóch dyscyplinach i stopnia doktora habilitowanego (lub równoważną procedurę kwalifikacyjną w uczelniach artystycznych) w co najmniej jednej dziedzinie. Przy wstępowaniu do KRASP, tymczasowo (na okres dwóch lat) zawieszono wymóg habilitacji; ma to umożliwić uczestnictwo w konferencji dziewięciu uczelniom publicznym, które ubiegają o uzyskanie tego prawa. Na razie do KRASP należą wyłącznie szkoły publiczne (93), w tym 68 o statusie pełnoprawnych członków Konferencji.

„Uczelnie prywatne zawsze mogą do nas wstąpić, jeśli spełnią warunek *akademickości*. To kryterium służyć ma nie do zamykania się w wąskim gronie, ale mobilizować inne uczelnie do uzyskiwania tego statusu. Wszak szkoły, które nie prowadzą badań i nie kształcą swej kadry, w gruncie rzeczy przekazują wiedzę z drugiej ręki” – powiedział prof. Aleksander Koj, zapowiadając, że do udziału w obradach KRASP zapraszają będzie przedstawiciel uczelni prywatnych.

Konferencja Rektorów nie będzie zabiegać o formalną rejestrację w sądzie jako stowarzyszenie, chce pozostać ciałem nieformalnym.

„Ta nieformalność sprawia, że rektorzy wszystkich uczelni polskich w nieskrępowa-

ny sposób będą mogli reagować na istotne problemy i zjawiska dotyczące środowisk akademickich i nauki” – powiedział po powrocie do Wrocławia JM Rektor AR prof. Tadeusz Szulc. Zgodnie z jego propozycją powołano prezydium KRASP złożone z przewodniczącego KRASP, dwóch jego zastępców i przewodniczących konferencji rektorów uczelni poszczególnych typów. To jego zadaniem będzie bieżąca realizacja celów KRASP.

Konferencja Rektorów Akademickich Szkół Polskich na pierwszym swoim spotkaniu wyraziła m.in. głęboki niepokój z powodu utrzymywania się niskich nakładów budżetowych na działalność naukową i dydaktyczną uczelni w 1997 roku, wezwano do uchwalenia nowej ustawy o szkolnictwie wyższym zgodnie z nową konstytucją oraz postulowano czasowe zawieszenie działania przepisów ustawy o zamówieniach publicznych w odniesieniu do szkolnictwa wyższego, które nie jest przygotowane do ich stosowania.

Podczas krakowskiego spotkania odbyło się też krótkie posiedzenie Konferencji Rektorów Polskich Uczelni Technicznych. Było poświęcone podsumowaniu sytuacji polskich szkół wyższych po upływie pół roku nowej kadencji. Uzgodniono, że następne posiedzenie odbędzie się w Białymstoku. Jego tematem będzie dydaktyka, w tym też sprawa uprządkowania systemu punktów kredytowych.

(mwj,mk)

Uchwała

KONFERENCJI REKTORÓW
AKADEMICKICH SZKÓŁ POLSKICH
z dnia 7 czerwca 1997 roku

Konferencja Rektorów Akademickich Szkół Polskich na swoim pierwszym założycielskim posiedzeniu wyraża głęboki niepokój z powodu dalszego utrzymywania się niskich nakładów budżetowych na działalność naukową i dydaktyczną państwowych wyższych uczelni w 1997 r. Zeszłoroczne podwyżki wynagrodzeń nauczycieli akademickich wzbudziły nadzieję na poprawę sytuacji finansowej szkół wyższych i zmianę dotychczasowej polityki edukacyjnej Państwa. Tymczasem obecna dotacja zaledwie nadąża za poziomem inflacji, co jest szczególnie dotkliwe wobec faktu, że w ostatnich latach liczba studentów uległa niemal podwojeniu.

Uważamy, że takie postępowanie Rządu RP jest wyjątkowo krótkowzroczne, stanowi poważne zagrożenie dla funkcjonowania i rozwoju szkolnictwa wyższego w Polsce oraz wywołuje szereg negatywnych skutków; szczególnie bolesnie odczuwana jest pogłębiająca się luka pokoleniowa kadry nauczycieli akademickich i brak nowych inwestycji. Obecna polityka władz państwowych grozi naszemu społeczeństwu zapaścią cywilizacyjną i zepchnięciem do peryferyjnej roli w jednoczącej się Europie.

Oczekujemy, że w budżecie Państwa na rok 1998 i w latach następnych zostanie uwzględnione zwiększenie nakładów na działalność szkół wyższych zgodnie z rezolucją Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 13 października 1995 r.

Oświadczenie

KONFERENCJI REKTORÓW
AKADEMICKICH SZKÓŁ POLSKICH
w sprawie prac nad ustawą
o szkolnictwie wyższym

Konferencja Rektorów Akademickich Szkół Polskich

– odwołując się do ocen i doświadczeń społeczności akademickich wielu uczelni,

– uwzględniając uchwały konferencji rektorów poszczególnych typów szkół wyższych,

– biorąc pod uwagę opracowania przedkładane przez Ministra Edukacji Narodowej oraz uchwały i opinie Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego i Sejmowej Komisji Edukacji, Nauki i Postępu Technicznego,

opowiada się za pilnym uchwaleniem obejmującej całość szkolnictwa wyższego nowej ustawy. Projekt ustawy winen być wcześniej poddany konsultacji ze środowiskami akademickimi kraju.

W ustawie tej przyjmowanej w warunkach obowiązywania nowej Konstytucji RP powinny znaleźć się m.in.:

- rozwiązania zawierające potwierdzenie, rozwinięcie i dookreślenie modelu państwowej szkoły wyższej, jako instytucji publicznej,

- regulacje sprzyjające rozwiązaniu problemu utrzymującego się od lat niedofinansowania szkolnictwa wyższego,

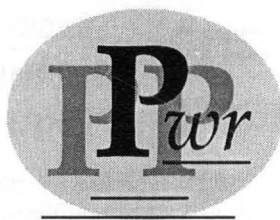
- zapisy wprowadzające instytucjonalne mechanizmy zapewniania jakości kształcenia w szkołach wyższych.

Oświadczenie

KONFERENCJI REKTORÓW
AKADEMICKICH SZKÓŁ POLSKICH

W ciągu ostatniego roku środowisko akademickie i społeczeństwo całej Polski zostało wstrząśnięte aktami brutalnej przemocy, w tym zamordowaniem 3 studentów: Wojciecha Króla, studenta Politechniki Warszawskiej; Ireneusza Reglińskiego, studenta Akademii Medycznej w Gdańsku i Michała Łyska, studenta Uniwersytetu Jagiellońskiego. Ich tragiczna śmierć powinna być ostrzeżeniem i wezwaniem nas wszystkich do przeciwstawiania się złu. Wyrażamy nasz sprzeciw wobec narastającej agresywności przestępców, wobec zbyt małej skuteczności ich ścigania, wobec nagminnego naruszania prawa bez konsekwencji karnych.

Uważamy, że nie wolno pozostać obojętnym wobec brutalnych zachowań w żadnej dziedzinie życia. Stadion sportowe nie mogą być miejscem gorszących ekscesów, zaś różnice poglądów nie usprawiedliwiają aktów agresji w życiu publicznym ani też zachowań naruszających dobre obyczaje w czasie świąt narodowych. Pamiętając o wskazaniach Ojca Świętego, Jana Pawła II, w czasie Jego pielgrzymki po Polsce wzywamy wszystkich ludzi dobrej woli do aktywności: musimy się przeciwstawić fali dzikiej agresji i, ale też odciąć się od postaw nietolerancji, ksenofobii czy szowinizmu. Czując się moralnie zobowiązani do obrony podstawowych wartości humanistycznych domagamy się respektowania prawa i apelujemy o wspieranie działań do upowszechniania pozytywnych wzorców osobowych.

Zebranie plenarne

5 czerwca 1997 odbyło się plenarne zebranie Przedstawicielstwa Pracowniczego PWr II i III kadencji. Otwarcia dokonał dotychczasowy przewodniczący PPPWr mgr Jerzy Borowiec, który powitał zaproszonych gości.

Wśród gości znaleźli się: prorektor dr inż. L. Jankowski, prezes ZNP dr inż. M. Michalewska, przewodniczący „Solidarności” dr inż. W. Jabłoński, przewodniczący Związku Inżynierów Techników inż. A. Kobiąka, dyrektor administracyjny PWr mgr A. Kaczkowski, kierownik Zakładu Usług Socjalnych inż. K. Pabisia.

Przewodniczący mgr J. Borowiec przedstawił osiągnięcia Przedstawicielstwa Pracowniczego. Za najważniejsze osiągnięcia PP uważa on dobrą współpracę ze związkami zawodowymi i Zakładem Usług Socjalnych, dzięki czemu udało się doprowadzić m. in. do skomputeryzowania ewidencji świadczeń socjalnych.

Jakże często w pierwszym okresie po utworzeniu Przedstawicielstwa Pracowniczego zadaliśmy sobie pytanie – czym ono ma być? (...) To, że spotykamy się dzisiaj w przededniu trzeciej kadencji, może być świadectwem, że większość z nas właściwie zrozumiała swoją rolę. – powiedział w podsumowaniu swoich dwóch kadencji dotychczasowy przewodniczący PP-PWr mgr Jerzy Borowiec. Zarysował drogę, jaką przebyli wybrani do PPPWr przedstawiciele środowiska, którzy musieli podejmować liczne decyzje finansowe i organizacyjne.

Trudno nawet oszacować, ile setek godzin spędziliśmy wspólnie z przedstawicielami związków podczas układania budżetu, wytyczania kierunków wydatkowania środków funduszu, uzgadniania regulaminów przyznawania świadczeń. Gratyfikacją było poczucie saty-

sfakcji, że oto udało się nam coś posunąć na przód. – mówił dotychczasowy przewodniczący. Wyraził uznanie dla pracy ZUS, sekretariatu PPPWr i władzom Uczelni. Zadeklarował wolę nieformalnej współpracy z Przedstawicielstwem III kadencji.

Zaproszeni goście podkreślili dobrą współpracę PP z władzami uczelni wszystkimi związkami zawodowymi. Prorektor, dr inż. L. Jankowski, zadeklarował gotowość władz uczelni do współpracy z Przedstawicielstwem Pracowniczym. Wręczył też ustępującemu przewodniczącemu – mgr J. Borowcowi – medal, który władze miasta ufundowały z okazji 50-lecia Politechniki Wrocławskiej.

Następnie przewodniczący Zespołów Problemowych II kadencji przedstawili informacje o działalności swoich zespołów.

Prężnie działał Zespół d/s Mieszkańcowych. W roku 1994 przyznał on 54 pożyczki mieszkaniowe, w 1995-72, w 1996-73, a w okresie od stycznia do końca maja 1997-36. Znaczącą część korzystających z tej formy pomocy stanowili mieszkańcy hoteli pałacowych.

Zespół d/s Zapomóg przyznawał około 700 zapomóg rocznie.

Mówiono też o wypoczynku pracowników, a także ich dzieci. Podkreślono, że mimo bogatej oferty (możliwe są wyjazdy zagraniczne) maleje ilość dzieci i młodzieży, korzystających z wyjazdów organizowanych przez ZUS.

Dr inż. Piotr Pietraszek, wiceprzewodniczący Uczelnianej Komisji Wyborczej, przedstawił wyniki wyborów do PPPWr III kadencji. W 50 okręgach wybrano łącznie 69 delegatów, w tym 35 pań. 25 spośród wybranych delegatów pracowało już w PPPWr II kadencji.

Następnie w głosowaniu jawnym zatwierdzono zespoły, które będą funkcjonować w następnej kadencji – tzn. zespoły d/s kultury, warunków pracy, zapomóg, dzieci i młodzieży, wczasów, hoteli i mieszkań pałacowych, pożyczek mieszkaniowych oraz Koło Emerytów i Rencistów.

Dokonano też wyboru przewodniczącego Przedstawicielstwa Pracowniczego III kadencji. W głosowaniu tajnym na przewodniczącą wybrana została p. Anna Kałka, dotychczasowa wiceprzewodnicząca PP, a poprzednio przewodnicząca Zespołu d/s Zapomóg. Głosowały na nią 42 osoby spośród 52 obecnych na sali (przedstawicielstwo liczy 69 osób). Gratulujemy Pani Przewodniczącej i życzymy wielu sukcesów. (ml)

IV KK KOWBAN'97

Zapraszamy do udziału w IV Krajowej Konferencji „Komputerowe wspomaganie badań naukowych”, organizowanej przez Wrocławskie Towarzystwo Naukowe, która odbędzie się w Świeradowie Zdroju w dniach 16-18.10.1997 r. Zgodnie z trzydziestoletnią tradycją, IV KK KOWBAN'97 to coroczna interdyscyplinarna ogólnopolska impreza naukowa, organizowana pod auspicjami Komitetu Badań Naukowych, Kolegium Rektorów Uczelni Wrocławskich i Oddziału Wrocławskiego Polskiej Akademii Nauk. Podstawowym jej celem jest integracja środowiska naukowego w Polsce wokół problematyki komputerowego wspomagania badań, ze szczególnym uwzględnieniem wykorzysta-

wania zasobów krajowych Centrów Sieciowo-Superkomputerowych, stworzonych dzięki inicjatywom Komitetu Badań Naukowych. Realizacji tego celu będzie służyć dokonanie przeglądu osiągnięć naukowych, uzyskanych z wykorzystaniem metod badawczych wspomaganych komputerowo, z zakresu nauk humanistycznych, ekonomicznych, medycznych, rolniczych, biologicznych, matematyczno-fizycznych, chemicznych, geologicznych, technicznych oraz zainicjowanie przepływu informacji dotyczących wykorzystywanego oprogramowania aplikacyjnego, służącego komputerowemu wspomaganiu badań naukowych w wymienionych dziedzinach w różnych ośrodkach naukowych i umożliwiającego podejmowanie nowych badań, w tym – interdyscyplinarnych.

NA WYDZIAŁACH

ELEKTRYCZNY

12. 05. odbyło się posiedzenie Rady Wydziału Elektrycznego. Przewodniczył jej dziekan, prof. Z. Wróblewski.

Dr hab. I. Dudzikowski, przewodniczący Komisji ds. Dydaktyki, przedstawił opracowane przez Zespoły Programowe specjalności na dziennych studiach inżynierskich i sylwetki ich absolwentów. Są to specjalności:

1. Sterowanie i zarządzanie w elektroenergetyce,
2. Technologia i diagnostyka w elektrotechnice,
3. Automatyka przemysłowa i systemy pomiarowe.

Następnie RW w głosowaniu jawnym większością głosów zatwierdziła programy tych specjalności.

• Dr hab. I. Dudzikowski przedstawił zasady uruchamiania specjalności na dziennych studiach inżynierskich. Komisja ds. Dydaktyki zaproponowała, by uruchomić 3 specjalności, przy czym minimalna liczba studentów na specjalności to 30 osób. RW w głosowaniu jawnym jednogłośnie poparła przedstawioną propozycję.

• Prof. T. Orłowska-Kowalska poinformowała, że wpłynęło pismo od Prorektora ds. Nauczania prof. L. Jacaka w sprawie wprowadzenia ćwiczeń z matematyki na studiach dziennych. Zakres materiału pozostanie taki jak dotychczas, zmieni się tylko forma przeprowadzania zajęć. RW w głosowaniu jawnym większością głosów poparła wniosek o wprowadzeniu ćwiczeń zgodnie z pismem przesłanym przez pana Prorektora.

• RW przedyskutowała problem naboru studentów, którzy na maturze otrzymali oceny mierne z matematyki, fizyki bądź języka polskiego lub nie zdawali tych przedmiotów. W głosowaniu jawnym większością głosów postanowiono przyjmować kandydatów z ocenami miernymi.

• Prof. T. Orłowska-Kowalska przedstawiła najważniejsze zmiany w Regulaminie Studiów Politechniki Wrocławskiej.

• W głosowaniu jawnym zaakceptowano limity przyjęć na I rok studiów w roku akademickim 1997/98. Będzie to 480 osób na studiach dziennych (w tym 210 na filiach) i 340 na studiach zaocznych.

• W głosowaniu tajnym większością głosów udzielono rekomendacji prof. J. Malika na stanowisko profesora zwyczajnego.

• W głosowaniu jawnym poparto kandydaturę prof. A. Wiszniewskiego do nadania mu Medalu Politechniki Wrocławskiej.

• W głosowaniu tajnym poparto wniosek o powołanie dr hab. K. Wilkosza na stanowisko profesora nadzwyczajnego.

• Większością głosów postanowiono ogłosić konkurs na stanowisko profesora w specjalności Maszyny Elektryczne.

• Poparto kandydaturę prof. Z. Wróblewskiego do Nagrody Senatu.

NA WYDZIAŁACH

PPT

Na posiedzeniu Rady Wydziału w dniu **17. 04. 1997** przyjęto prośbę dra inż. J. Jabczyńskiego z WAT o otwarcie przewodu habilitacyjnego. Powołano komisję habilitacyjną w składzie:

1. Prof. dr hab. M. Gaj
2. Prof. dr hab. M. Grząślewicz
3. Prof. dr hab. H. Konwent
4. Dr hab. A. Miniewicz, prof.
5. Dr hab. J. Nowak, prof.

Na 8 maja 1997 zaplanowano kolokwium habilitacyjne dr Jolanty Misiewicz.

Rada Wydziału w głosowaniu jawnym jednogłośnie poparła wniosek prof. T. Ledwiny o urlop bezpłatny na rok akademicki 1997/98.

Dziekan, prof. R. Grząślewicz, poinformował RW o uchwale Rady Naukowo-Dydaktycznej I-18, wyrażającej dezaprobatę dla dotychczasowego systemu rozdziału środków na działalność statutową, przyznawanych przez KBN. W związku z tym RW zobowiązała Dziekana do odpowiedniej preferencji I-18 w roku 1997. Zasady polityki finansowej na Wydziale ma opracować Komisja Finansowa, złożona z zastępców dyrektorów instytucji.

Rada Wydziału w głosowaniu jawnym zatwierdziła tematy prac dyplomowych na rok akademicki 1997/98.

Na Radzie Wydziału w dniu **24. 04. 97** dyskutowano sprawy programów nauczania i programy studiów.

Rada Wydziału w głosowaniu jawnym poparła wniosek mówiący o wprowadzeniu w planach studiów od roku akademickiego 1997/98 ćwiczeń z matematyki na wszystkich kierunkach, specjalnościach i typach studiów. Przyjęto też uchwałę o wprowadzeniu obowiązkowych kursów wyrównawczych z fizyki dla studentów, którzy na maturze nie zdawali tego przedmiotu lub uzyskali z niego ocenę mierną.

Rada Wydziału podjęła uchwałę przyjmującą zakres egzaminu dyplomowego dla poszczególnych kierunków, specjalności i typów studiów.

Rada Wydziału w głosowaniu jawnym zatwierdziła plany i programy studiów dla kierunków, specjalności i typów studiów:

1. Matematyka – specjalności:
 - informatyka matematyczna
 - statystyka matematyczna
 - matematyka finansowa i ubezpieczeniowa – dla dziennych studiów magisterskich
2. Fizyka – specjalności:
 - fizyka ciała stałego
 - optyka – dla dziennych studiów magisterskich
 - inżynieria optyczna – dla dziennych studiów inżynierskich

cd na str. 11

Krajowe i zagraniczne narady budowlanców

Seminarium

Na krajowym seminarium **Dziekanów Wydziałów Wyższych Uczelni Technicznych** kształcących na kierunku **budownictwo**, które odbyło się 22 i 23 maja na Wydziale Inżynierii Lądowej w Krakowie i zgromadziło dziekanów lub prodziekanów wszystkich wydziałów budownictwa nawiązano do dyskusji nad problemami kształcenia. Spotkanie poświęcone wymianie informacji, dyskusji programów nauczania, badaniom naukowym i analizie finansowania pozwoliło na szczegółowe analizy porównawcze. Uczestnicy spotkania przygotowali „Stanowisko kierowane do Komitetu Badań Naukowych” dotyczące apelu o zwiększenie dotacji przyznawanej dla tego kierunku na działalność statutową, badania własne oraz wyposażenie laboratoriów.

Sympozjum

Na sympozjum **Stowarzyszenia Europejskich Wydziałów Budownictwa**

(**AECEF**), które obradowało w Odense w dniach 5-7 maja br., spośród szerokiego zakresu uwarunkowań kształcenia studentów na kierunku budownictwo, skoncentrowano się na sprawach **strukturalnych** oraz **programowych**.

W szczególności szeroko dyskutowano zagadnienia związane z:

- jakością wykształconego inżyniera budowlanego,
- programami kształcenia ich akredytacją i kontrolą,
- wpływem praktyk na kwalifikacje absolwentów.

Wydział Budownictwa Lądowego i Wodnego PWR reprezentował prof. Otton Dąbrowski.

Spotkanie

W końcowych dniach kwietnia br. odbyło się w Sofii spotkanie **Międzynarodowego Stowarzyszenia Studentów Budownictwa (IACES)**. Uczestniczyli w nim przedstawiciele z 10-ciu różnych uczelni europejskich. Wydział Budownictwa Lądowego i Wodnego PWR reprezentowali członkowie Komitetu Lokalnego IACES we Wrocławiu.

Podczas spotkania odbyły się warsztaty w sześciu tematycznych grupach roboczych, które miały za zadanie między innymi organizację praktyk dla członków IACES oraz ułatwienie znalezienia atrakcyjnych ofert pracy. Miała miejsce też dyskusja, na której starano się przeanalizować sens powstania stałej siedziby Centrum Koordynacyjnego (CC).

Dotychczas raz do roku na ogólnym spotkaniu **ACCESS** wybierano Komitet Lokalny (LC), który sprawował funkcję centrum. Najważniejszym punktem było posiedzenie

Parlamentu, na którym zdecydowano o powstaniu stałej siedziby. Na przyszłym **ACCESS**ie zapadną decyzje dotyczące lokalizacji CC.

Złot w Sofii był wspaniałą okazją do wymiany informacji i nawiązania nowych kontaktów ze studentami innych uczelni. Tegoroczny **ACCESS** odbędzie się w pierwszych dniach sierpnia w Istambule. Wszystkich studentów zainteresowanych współpracą i działalnością IACES prosimy o kontakt z komitetem lokalnym LC Wrocław (e-mail: iaces@pionier.ib.pwr.wroc.pl)

Rozdanie dyplomów

cd ze str. 5

Przemówienia wygłosili JM Rektor prof. Andrzej Mulak i prof. Andrzej Wiszniewski, który przypomniał początki współpracy Politechniki Wrocławskiej z CCSU. Prof. John Wright i pani Wasiutyńska wyrazili radość z powodu owocnej działalności szkoły i życzyli jej dalszych osiągnięć.

Wyjątkową okazją było tym razem wręczenie dyplomów magisterskich (MS) CCSU pięciu osobom, które zdobyły się na trud uzupełniania kwalifikacji w USA. Są to panie dr Zofia Krokosz-Krynke, mgr Małgorzata Stawska, dr Gabriela Paszkowska, mgr Roman Rostek i dr Wojciech Małuszyński.

Pani dr Gabriela Paszkowska w imieniu absolwentów CCSU podziękowała przedstawicielom uczelni amerykańskiej za stworzoną im możliwość studiowania i wszechstronną pomoc, jakiej doświadczyli oni podczas swego pobytu w Connecticut.

Uroczystość zakończyła się koktajlem, podczas którego robiono sobie pamiątkowe zdjęcia i słuchano muzyki skrzypcowej.

Dział Nauki informuje

WNIOSKI O DOFINANSOWANIE

działalności ogólnotechnicznej i wspomagającej badania w 1998 roku

W tym roku nie zmieniły się kryteria ani tryb przyznawania środków na dofinansowanie działalności ogólnotechnicznej i wspomagającej badania (DOT). Nadal obowiązuje uchwała nr 20/93 z 8 września 1993 r., zgodnie z którą można ubiegać się o dotacje na:

- a) działalność wydawniczą,
- b) gromadzenie, konserwację i opracowywanie zasobów bibliotek oraz informacji bibliotecznej,
- c) upowszechnianie i promocję osiągnięć nauki, w tym dofinansowywanie konferencji organizowanych w kraju, wystaw, targów itp., z wyłączeniem kosztów pobytu uczestników,
- d) tworzenie zasobów oprogramowania dla sfery nauki, w tym zakup licencjonowanego oprogramowania służącego prowadzeniu badań naukowych,

- e) tworzenie i utrzymywanie baz danych,
- f) prenumeratę czasopism naukowych,
- g) wykonywanie ekspertyz, opinii i ocen naukowych,
- h) unifikację i typizację wyrobów,
- i) ochronę własności intelektualnej i przemysłowej.

Wnioski na dofinansowanie poszczególnych rodzajów działalności oprócz ujętych w punktach (d) i (e) należy złożyć w dziale Nauki (pok. 160 A1) do 30 sierpnia 1997 r. w dwóch egzemplarzach, przy czym wnioski na działalność wydawniczą (pkt a) należy złożyć poprzez Oficynę Wydawniczą na odpowiednim druku. Wnioski związane z punktem (c) wymagają również wypełnienia specjalnego (innego) druku. Wnioski dotyczące punktów (b) oraz (f) składa Biblioteka Główna.

Pozostałe wnioski na tworzenie zasobów oprogramowania oraz tworzenie i utrzymywanie baz danych należy składać w Dziale Nauki na obowiązujących drukach w następujących terminach:

- bazy danych – do 20.10.1997 r.,
- oprogramowanie – do 30.10.1997 r.

Wszelkie dodatkowe informacje dostępne są w Dziale Nauki, u mgr inż. Ewy Czyliwicz-Przekwas, tel. (320)-20-47.

DOFINANSOWANIE PRZEZ KBN

udziału polskich jednostek w realizacji międzynarodowych projektów badawczych

Zgodnie ze stanowiskiem Komitetu Badań Naukowych z dnia 19 lutego 1997 roku jednostki polskie biorące udział w realizacji międzynarodowych programów i projektów badawczych, a w szczególności w Inicjatywie EUREKA, IV Programie Badań i Rozwoju Technologicznego Unii Europejskiej, COST, działaniach koordynacyjnych realizowanych w ramach Międzynarodowych Sieci Naukowych, podobnie jak w latach ubiegłych, mogą ubiegać się o dofinansowanie przez Komitet Badań Naukowych.

Kwota przeznaczona na ten cel w 1997 roku wynosi 8,4 mln zł, co stanowi wzrost o 85% w stosunku do roku 1996.

Wnioski o dofinansowanie prac w ramach międzynarodowych programów i projektów badawczych będą rozpatrywane jako wnioski o dofinansowanie tzw. specjalnych programów lub urzędzeń badawczych (SPUB), zgodnie z

przepisami uchwały nr 4/93 Komitetu Badań Naukowych z dnia 15 lutego 1993 roku w sprawie kryteriów i trybu przyznawania środków finansowych na działalność statutową jednostek naukowych i jednostek badawczo-rozwojowych oraz na badania własne szkół wyższych (Dz. Urz. KBN nr 2, poz. 6), z uwzględnieniem dodatkowego kryterium, iż udział własny wnioskodawcy w finansowaniu tych prac powinien wynosić nie mniej niż 25% w I półroczu 1997 roku zaś od 1 lipca 1997 roku - 40% kosztów przedsięwzięcia ze strony polskiej.

Wnioski jednostek o dofinansowanie przyjmowane są w Departamencie Współpracy z Zagranicą i Integracji Europejskiej urzędu KBN.

Po rozpatrzeniu wniosków pod względem formalnym i merytorycznym o ewentualnym dofinansowaniu rozstrzygają właściwe komisje Komitetu Badań Naukowych w drodze uchwał.

Dotychczas jednostki naszej Uczelni w niewielkim stopniu korzystają z powyższych możliwości.

Prorektor ds. Nauki prof. Jerzy Zdanowski zwraca się z prośbą o właściwe wykorzystanie istniejących możliwości w działalności naukowej i badawczej.

nia tętniczego krwi.

We wszystkich placówkach Zespołu można było otrzymać materiały edukacyjne oraz uzyskać niezbędne i fachowe informacje dotyczące wymienionych problemów.

Ponadto były czynne punkty medyczne w gmach ugiłowym. Politechniki Wrocławskiej (w dniach od 9 do 11 czerwca), w gmachu głównym Uniwersytetu Wrocławskiego (od 12 do 13 czerwca), i w gmachu głównym Akademii Ekonomicznej (od 11 do 12 czerwca).

Jak zauważyliśmy, punkt pomiaru ciśnienia w hallu gmachu głównego cieszył się dość dużym zainteresowaniem. Niestety z powodu tajemnicy lekarskiej nie dowiedzieliśmy się, jakie średnie ciśnienie mają pracownicy Politechniki Wrocławskiej.

NA WYDZIAŁACH

cd ze str.10

3. Inżynieria materiałowa – specjalności:

- inżynieria materiałów elektroniki i elektrotechniki
 - inżynieria materiałów antykorozyjnych
 - inżynieria molekularna
 - chemiczna metalurgia pierwiastków rzadkich
- dla dziennych studiów magisterskich.

8 maja odbyła się kolejna Rada Wydziału.

Na początku Dziekan, prof. R. Grząślewicz, poinformował Radę Wydziału o śmierci p. Teresy Wróblewskiej - długoletniej kierowniczkii dziekanatu WPPT.

Rada Wydziału w głosowaniu tajnym podjęła decyzję o wszczęciu przewodu habilitacyjnego dr Jana Jabczyńskiego z WAT oraz powołała recenzentów jego rozprawy habilitacyjnej i dorobku naukowego:

1. Prof. dr hab. Franciszka Kaczmarka
 2. Prof. dr hab. Romualda Józwickiego
 3. Prof. dr hab. Eugeniusza Jagoszewskiego
- Następnie odbyła się habilitacja dr Jolanty Misiewicz.

GÓRNICZY

Na posiedzeniu Rady Wydziału Górniczego w dniu 10.06.97r. został rozstrzygnięty konkurs na stanowisko profesora nadzwyczajnego w zakresie przeróbki kopaliny. Komisja konkursowa uważa za uzasadnione zatrudnienie na tym stanowisku pracownika Instytutu Górnictwa dr hab.inż. Jerzego Malewskiego, który przystąpił do ogłoszonego konkursu. Na recenzentów dorobku naukowego zostali powołani: prof.dr hab.inż. Zbigniew Korzeń – Politechnika Wroclawska oraz prof.zw.dr hab.inż. Bogusław Fiedor – Akademia Ekonomiczna.

Rada Wydziału w tajnym głosowaniu, jednogłośnie zatwierdziła wszczęcie dwóch przewodów doktorskich:

– mgra inż. Dariusza Woźniaka z I-11, na temat „Wpływ konstrukcji taśmy oraz geometrii odcinka przejściowego na rozkład obciążeń w taśmie z linkami stalowymi”. Na promotora pracy Rada powołała dr hab.inż. Lecha Gładysiewicza, prof.nadzw. z Instytutu Górnictwa.

– mgr Barbary Kiełczawy, doktorantki z I-10, na temat „Wody zmineralizowane Gorzanowa”. Na promotora pracy powołano dr hab.inż. Wojciecha Ciężkowskiego, prof. nadzw. z Instytutu Geotechniki i Hydrotechniki.

Rada Wydziału przyjęła sprawozdanie z wykonania budżetu za rok 1996 oraz zatwierdziła plan podziału środków budżetowych na rok 1997.

Zatwierdzono również program dziennych studiów inżynierskich „Gospodarka zasobami surowców skalnych”, które zostały uruchomione od 01.10.1997r. w Filii w Wałbrzychu.

Tydzień dla serca

Jak poinformował nas dyrektor ZOZ dla Szkół Wyższych Wrocławia, lek. med. Andrzej Gawlik, w pierwszej połowie czerwca bieżącego roku zorganizowany został przez Wydział Zdrowia Urzędu Miejskiego Wrocławia kolejny „Tydzień dla serca” pod hasłem „Ciesz się życiem bez papierosa”.

W programie były liczne spotkania, imprezy sportowo-rekreacyjne, konkursy i festyny.

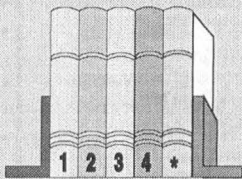
Czynne były punkty konsultacyjne porad pielęgniarskich i lekarskich z zakresu czynników ryzyka chorób układu krążenia oraz sposobów odzwyczajania się od palenia papierosów jak również wykonać było można pomiary ciśnie-

KSIĄŻKI, które polecamy ...

Ryszard Legutko

Tolerancja

RZECZ O SUROWYM PAŃSTWIE,
PRAWIE NATURY,
MIŁOŚCI I SUMIENIU

Seria: **Biblioteka Myśli Politycznej**
Wydawnictwo Znak, Kraków 1997

cena 15 zł

Przypomnijmy: jeśli głosimy zasadę tolerancji, to – o ile nie chcemy, by stanowiło to jedynie deklarację bezmyślności w kontakcie z obcymi ideami i postawami – zawsze czynimy mniej lub bardziej świadome dodatkowe założenia dotyczące nas samych, innych ludzi, natury człowieka, porządku rzeczywistości, poznawalności świata i rozmaitych innych fundamentalnych kwestii. Dopiero w połączeniu z owymi założeniami i po ich weryfikacji tolerancja jawić się może jako krok rozumny, pożyteczny i moralnie słuszny. – pisze w swojej książce, tym razem bardzo poważnej, znawca filozofii, pracownik Uniwersytetu Jagiellońskiego znany też jako autor felietonów. Przedstawiana praca jest piętnastym tytułem w serii wydawanej przez Ośrodek Myśli Politycznej.

Z książki można się dowiedzieć, że problem tolerancji pojawił się jako praktyczne zagadnienie do rozwiązania po okresie wojen religijnych, które mimo krwawych skutków nie przekonały żadnej z walczących stron do argumentów drugiej. Filozofowie poszukiwali zatem tych wspólnych składników, które pozwoliłyby uzgodnić system wartości moralnych. *Zatem pytanie o tolerancję jest wtórne wobec pytań o źródła ładu politycznego i intelektualnego, które umożliwiają ową zdolność neutralizowania przez społeczeństwo wszystkich złych skutków, jakie mogą powodować tolerowane zjawiska oraz przyswajanie wszystkich skutków dobrych, jakie z tych zjawisk mogą wynikać.*

Legutko prezentuje różne stanowiska filozofów na ten temat. Odwołuje się do „tolerancjonistów”: Castelliona starszego, Locke’a, Bayle’a i Woltera i „antytolerancjonistów”: młodszego Locke’a i Parkera oraz bardziej umiarkowanych w poglądach Mointaigne’a, Spinozy (reprezentujących raczej tolerancjonizm) oraz Proasta, Lipsiusa i Hobbes’a (raczej mu przeciwnych).

Rozwój idei ma swoje meandry. *Pojęcie tolerancji od czasów Woltera zaczęło oznaczać bliżej nie określone treści pozytywne sugerując coś w rodzaju ideału ogólnoludzkiego braterstwa, jaki wziął się z zsekularyzowanej i upolitycznionej koncepcji miłości chrześcijańskiej.* Być może to, co szerzy się obecnie w mediach niczym pożar po stepie, jest wątlwym śladem po tej właśnie myśli.

Napisali o nas

Pismo „Prawo i życie” z 21 czerwca br. w artykule „Studenci skarżą ministra” referuje historię tzw. sporu o reaktywację. Przedstawiono jeszcze raz kolejne etapy odwołań Samorządu Studenckiego, który nie mogąc znaleźć sojusznika w Ministerstwie Edukacji Narodowej zwrócił się przeciwko niemu.

Jak informuje „Prawo i życie”, 31 grudnia 1996 r. Konwent Uczelniany Samorządu Studentów PWr wniósł skargę do Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie na bezczynność ministra edukacji narodowej i wnioskował o zobowiązanie go do wydania decyzji stwierdzających niezgodność z prawem w oprostowanych przez Samorząd Studentów uchwałach i decyzjach organów Politechniki Wrocławskiej. Studenci zarzucali ministrowi, że nie zareagował na ich skargę, zaniechał stwierdzenia zgodności lub niezgodności z prawem unormowań obowiązujących na Uczel-

ni i nie podjął decyzji w trybie ustanowionym w art. 104 §1 i 2 k.p.a.

Na rozprawie przed warszawskim NSA, która odbyła się 6 czerwca, wiceprzewodniczący Konwentu Uczelnianego Jacek Bąbka stwierdził, że wniesienie opłaty za reaktywację na I roku na wydziale, który nie stawia ostrych wymagań przy naborze może być uznane za odpowiednik kupowania sobie miejsca na studiach. Ponadto, zdaniem KUSS, zdarzały się przypadki dwukrotnego pobierania opłat, ale Samorząd nie ma możliwości udowodnienia tego.

Pełnomocnik MEN prezentował pogląd, że wobec sprecyzowania przez uczelnię zapisów o opłatach za powtarzanie zajęć po reaktywacji zgodnie z życzeniami ministerstwa, nie istniała potrzeba modyfikowania wewnętrznych przepisów Politechniki Wrocławskiej. Poza tym ingerencja ministerstwa w kwestie nie ujęte w ustawie o szkolnictwie wyższym spotkałaby się z niezadowolaniem środowisk akademickich.

Mimo płomiennego przemówienia przedstawiciela studentów uzasadniającego skargę i zwrócenia przez sąd uwagi na kilka nieprawidłowości w postępowaniu uczelni, skarga została uznana za niedopuszczalną. – pisze autorka artykułu Anna Abramczyk. *Naczelny Sąd Administracyjny nie rozpatrzył skargi konwentu uczelnianego stwierdzając, że art. 31 i 161 ustawy o szkolnictwie wyższym wyraźnie określa, w jakich sytuacjach można wnieść skargę na bezczynność ministra, a konkretna sprawa do nich nie należy. Sąd wskazał także, że właściwą drogą odzyskiwania pobranych bezpodstawnie opłat byłoby postępowanie cywilne.*

Katalog! Katalog! Katalog!

Już po raz siódmy ukazała się kolejna edycja „Katalogu czasopism zagranicznych prenumerowanych w wybranych bibliotekach naukowych Wrocławia”. Wydawnictwo opracowywane jest przez naszą Bibliotekę i zawiera informacje o 2837 tytułach czasopism zagranicznych oraz o bazach danych gromadzonych na dyskach optycznych w 22 bibliotekach Wrocławia w latach 1991-1997. Z katalogu można skorzystać w Czytelnicy Biblioteki Głównej (bud. A-1; II piętro, pok. 307a) oraz w Oddziale Informacji Bieżącej (bud. A-1, II piętro, pok. 307d).

Zainteresowani kupnem katalogu (cena 1 egz. 12 zł) mogą składać zamówienia w sekretariacie Biblioteki Głównej i OINT (bud. A-1, III piętro, pok. 434).

Czytelników, którzy wolą korzystać z wersji komputerowej katalogu informujemy, że baza „Czasopisma Zagraniczne Wrocławia”, będąca odpowiednikiem drukowanej wersji katalogu, dostępna jest z każdego terminala w Uczelni podłączonego do sieci Novell (login apin-~~W~~apin), a także w Internecie (<http://www.bg.pwr.wroc.pl>)

Wyszukiwanie w tej bazie możliwe jest według:

- słów z tytułu;
- klasyfikacji tematycznej;
- wydawcy; nr ISSN;
- nazwy biblioteki gromadzącej dany tytuł.

Lucja Maciejewska

Gazem do Kwadratu!

„Solidarność '80” zgłosiła Państwowej Inspekcji Pracy zagrożenie wybuchem w budynku T-5 „Kwadrat”. Kontrola wykazała, że ...budynek ten został odcięty od zasilania gazowego ponad 20 lat temu.

Pryzmat

Pismo informacyjne Politechniki Wrocławskiej

Politechnika Wroclawska

Wybrzeże Wyspiańskiego 27

50-370 Wrocław

Redaktor Naczelny: dr inż. Maria Kiszka
Redakcja: bud. D-5, pok. 22, tel. 320 22 89
e-mail: pryzmat@ite.ite.pwr.wroc.pl

Druk: Drukarnia Oficyny Wydawniczej PWr Nakład 1500 egz.
Pismo wsparte dotacją KBN